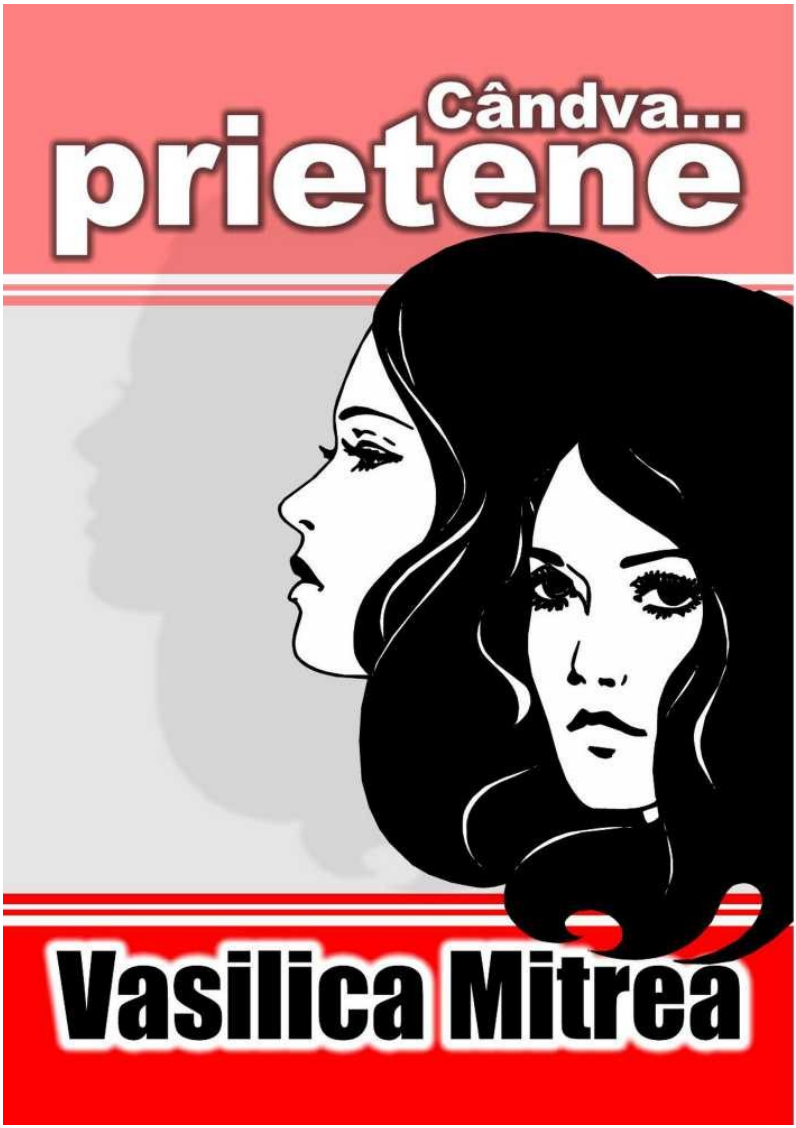

Vasilica Mitrea
Cândva... prietene

roman

ediţia a II-a

Create Space, Constanţa, 2015

Descriere:
MITREA, VASILICA
Cândva… prietene / roman / Vasilica Mitrea. Constanţa: Create Space, 2015
ISBN 9781507829233

2008 – 2015, Vasilica Mitrea, Cândva… prietene

Prefaţă

Expertă în descifrarea tainelor feminităţii şi în arta dialogului, doamna Vasilica Mitrea, stăpâneşte arta conversaţiei ca în citatul de mai jos, în definirea celor trei tipuri feminine, pentru a prezenta pe femeia deşteaptă, frivolă, fericită sau nefericită… „Ramona era cea care îşi trăia viaţa la modul superlativ. Ea nu ştia dacă iubea, dar cel mai mult o interesau banii celui de lângă ea… Cu seninătate declară:

— Eu, fetelor, plec sâmbătă la Paris!

— Ooo! Asta da, viaţă!

Sanda, femeia cuceririlor ocazionale, este astfel prezentată: „M-a dezarmat din prima. Aşa că am acceptat tot ce mi-a propus, fără să crâcnesc. Doamne, l-aş însoţi şi în iad dacă mi-ar cere-o”.

La ura este „filosoafa”: „Laura este o fată echilibrată. Ea visa tot timpul la bărbatul care-i va sta alături într-o relaţie. Cine putea să o trezească din visare? Poate de aceea nici nu avea o relaţie… nu-i plăcea să iasă singură în oraş, nu-i rămânea decât să citească, era o colegă plăcută…”

Reflecţii ce cuprind acuze grave asupra societăţii noastre, asupra moralei ei, asupra atmosferei de familie, asupra relaţiilor soţ-soţie, abundă pentru a demonstra experienţa dar şi luciditatea autoarei. Personal, cred, că este bine să ne preocupăm de „scris” la vârsta deplinei înţelepciuni. Argumentăm doar cu câteva exemple:

„În ziua de azi, nimic nu mai este pe gratis”.

„Degeaba mănânci bine şi te îmbraci bine, dacă nu-l iubeşti pe cel de lângă tine”.

„Ce mai, bărbatul cu bun simţ aduce împlinire în dragoste, în căsnicie, în viaţă”.

O remarcă plastică, reală, metaforă şi precept ne reţine atenţia: „căscaţi bine ochii când alegeţi pe cineva!”

Alteori ne reţin reflecţii care doresc o definire a iubirii şi suntem obligaţi să acceptăm realismul acestora: „Dragostea intră în sufletul unui om, greu sau uşor, dar sigur este mai greu de scos de acolo, te amăgeşti singur dacă crezi contrariul. Inimii nu-i poţi comanda”.

Urmează o definire a iubirii prin Dumnezeire, fapt ce atribuie sentimentului uman eternitate şi divinitate: „Când există iubire între doi oameni, atunci Dumnezeu este acolo, între ei. „Ideea pe care ne-o transmite autoarea ne fascinează: prin iubire devenim nemuritori!”

Dorinţa femeii de a rămâne demnă şi imposibilitatea împlinirii, este supusă lecturii şi înţelegerii noastre în acest fragment ce redă un aspect din filosof ia Laurei: „Nu vezi ce politică duce? De supunere! Vrea să te domine! Cu vorbe meşteşugite îţi spune să ai răbdare. Se întâlneşte cu tine numai când este el disponibil”.

O pagină de istorie recentă o constituie evocarea Crăciunului în satul natal, sat deja cunoscut în literatura rezistenţei anticomuniste, Nucşoara, tematică întreţinută veşnic vie de un grup de oameni inimoşi din Piteşti, foşti şi nu, deţinuţi politici. În fiecare an, Filiala Memoria organizează

Simpozionul Internaţional Experimentul Piteşti, abordând teme interesante ce înfierează sistemul penitenciarelor comuniste, demascând orori, crime, încât, Soljeniţîn ne oferă cea mai subtilă concluzie: La Piteşti a fost cea mai teribilă barbarie! La Nucşoara a existat cea mai eroică rezistenţă argeşeană în faţa comunismului, aici fraţii Arnăuţoiu au condus şi au iniţiat lupte armate, dând destulă bătaie de cap securităţii de atunci. E lisa beta Rizea încununează categoria eroinelor feminine, de tip

socio-politic, de astă dată, dacă admitem lărgirea sferei noţiunii prin cea de eroină familială, matrimonială sau înrobită sexual! Scriitoarea Vasilica Mit rea înalţă un monument femeii: „Nu este realizare mai mare în univers decât a fi femeie, pentrru că ea este născătoare, ea este o adevărată comoară, ea este diamantul Universului!”

Drama Sandei îşi are punctul de plecare în relaţia nesinceră cu Laurenţiu şi punctul culminant este sarcina dorită şi nedorită! Antiteza portretistică realizată cu artă ne oferă prin conturarea personajului negativ Laurenţiu, cele două imagini ale „bărbatului nostru cel de toate zilele”:

A – Bărbatul pervers şi laş speculează caracterul frumos, dar slab al femeii... Chiar şi bărbaţii mai slabi domină în faţa unei femei mai slabe decât ei...

B – Numai un bărbat puternic şi cu bun simţ apreciază la o femeie caracterul frumos şi la locul ei...

Apelative precum „laş, uşuratic, imoral, necinstit, Don Juan de Bucureşti” ne familiarizează deja cu un final trist şi plin de compromisuri!

Laura, simbolul feminităţii în acest roman, astfel le sfătuieşte pe tinerele fete:

„În fond viaţa plăteşte fiecăruia după faptele lui, conchise Laura. Eu nu am profitat în niciun fel de nimeni. Dar cred că va veni o vreme când viaţa mă va răsplăti şi pe mine pentru tot comportamentul meu în relaţiile mele cu oamenii!”

Cu o dexteritate izvorâtă din fondul ei sănătos peste care s-a suprapus cinstea şi morala părintească a unei familii de ţărani păstrători ai tradiţiei şi ai valorilor spirituale ale poporului român, autoarea ne spune într-un moment decisiv pentru eroinele ei:

„Ştii vorba, că ulciorul nu merge de multe ori la apă? Nici nu-ţi poţi imagina ce mică este lumea şi cât de uşor te poate descoperi el, aşa cum eşti în realitate, nu cum te prezinţi tu a fi!”. Este poate o suprapunere autor-eroină, în stilul creaţiei artistice, admiţând o asociere cu Ramona...

Surprindem plăcut felul în care scriitoarea redă viaţa

societăţii noastre în schimbarea spre nou şi modern, spre BINE, călătorind cu oamenii, în opera pe care o prezentăm, cu fetele, cu prietenele, care trăiesc intens viaţa destăinuindu-se, sfătuindu-se, ocrotindu-se. Ce bine ar fi, ne putem zice, dacă viaţa ne-ar oferi tuturor asemenea prietene: „Dacă nu ar fi fost la ura alături de ea cu sfaturile ei înţelepte, i-ar fi fost mai greu să treacă peste această etapă. Era dezamăgită, cum nu mai fusese niciodată. Nu întâlnise până acum un bărbat mai laş decât Laurenţiu. Iubirea ei murea încet-încet”.

Prin episodul de evocare a luptei armate în munţii României aflate sub ocupaţie sovietică, opera atinge tematica anticomunistă de rezistenţă eroică în calea sovietizării şi a bolşevizării ţării, mai ales scoţând în prim plan personalitatea eroinei munţilor, pe Elizabeta Rizea, ţărancă vestită pentru curajul şi patriotismul ei.

Supravieţuirea luptătorilor peste timp şi peste opresiune se luminează prin viaţa cea nouă din grotă, ca o prevestire a Eternităţii Neamului Românesc: Ioana-Raluca, fiica Mariei şi a lui Tomiţă!

Unele cugetări, precum: „deştept este cel ce învaţă din greşelile lui, dar şi mai deştept este cel ce învaţă din greşelile altora” – deşi sunt arhicunoscute, situate în context, au substanţă şi devin metafore.

Neaşteptat pentru cursul evenimentelor este noua relaţie amoroasă care se înfiripă între Laurenţiu şi Ramona, sau între Radu şi Laura! Aici descoperim un talent de creator de „suspansuri”, de „telenovele”, talentul doamnei Vasilica Mitrea, o persoană capabilă să ne uimească cu toată modestia ce o caracterizează!

Putem afirma, ajungând la un final plin de peripeţii mai mult triste decât vesele, că, autoarea nu se fereşte să invoce Justiţia Divină! Nu ne permitem s-o abordăm pe cea oficială, din motive lesne de înţeles, dar cu toţii credem în Ordine şi în Dreptate! Altfel, viaţa noastră, speranţa noastră, lupta noastră, nu şi-ar avea rostul… Şi această replică îi aparţine „filosoafei” Laura: „Dar, câteodată, şi justiţia mai intră în concediu şi nu este la datorie ca să

facă fiecăruia dreptate. De aceea nu au unii parte de ea. Sau, unii, lipsesc când se împarte dreptatea! Ce bine că noi nu am lipsit de la această împărţire!”

În final, avem portretul unui Laurenţiu caracterizat fără niciun fel de menajamente, cu implicaţii asupra tuturor a, oare? Nu, nu pot fi toţi câte un „Laurenţiu” laş, mic, pervers…

Hohotele de plâns ale Ramonei „părăsite” ne apropie de un final educativ: recomand cartea şi persoana, ca un moralist ce descinde din clasici, în special din opera lui I. Slavici.

Da, doamna Vasilica Mit rea, „viaţa merge mai departe, cu bune şi cu rele”, aşa cum ne învăţaţi dumneavoastră!

Sfaturi, povestiri pline de înţelepciune şi pilde educative, mai ales ca idila copilărească ce a acoperit vârsta deplinei maturităţi, finalizându-se într-un mariaj ce învinge timpul şi spaţiul, era comunistă şi era capitalistă, peste o Românie a tranziţiei şi peste un oraş cu nume de istorie şi legendă, Montevideo. Locul mirific unde cei doi, cândva copii, Bombonel-Dan şi Edelin îşi vor reconstrui iubirea vie şi azi, după 53 de ani, unindu-şi destinele… La 67 de ani, Edelin, cândva o fetiţă gingaşă doar de 4 ani, care plângea după prietenul de 9 ani, l-a regăsit pe domnul, acum de 72 de ani, paradoxul este doar un destin superior prin încredere şi demnitate umană: cei doi îşi vor uni iubirile tuturor anilor, în noiembrie al anului de graţie, 2008, la Montevideo, în Uruguay…

Are dreptate autoarea acestei cărţi dedicate vieţii şi iubirii, obligându-ne, la sfârşitul unei lecture educative să rostim cu duioşie: „eterna iubire, de-a pururea viaţă…”

Prof. Guner Akmolla

Motto:

Orice minciună dovedită este ca o pată ce desfigurează chipul omului care a spus-o.

Ion Găvănescu

Cândva… prietene

A I Laura, ce faci?

MI O, – Lucrez

— Ce zici, ai chef de o plimbare la munte? Am stat de vorbă şi cu Ramona, şi ne-am gândit să plecăm de vineri seara la munte. Eşti şi tu de acord? Cred că o să găsim noi o Pensiune unde să ne cazăm.

— O, ce idee bună, Sanda! Chiar aveam nevoie să-mi încarc bateriile.

— Atunci, ne întâlnim, în pauza de masă, ştii tu unde, să punem la punct câteva detalii.

— O. K.

Ramona nu era niciodată singură. Avea întotdeauna câte un iubit, dar îi plăcea să meargă în excursii şi cu prietenele şi colegele ei de apartament.

Sanda, lucra într-o firmă unde câştiga destul de bine. După terminarea facultăţii avusese noroc să întâlnească un băiat care o propulsase destul de repede în carieră. La început, şi chiar după ce-l cunoscuse pe Andrei, avusese câteva slujbe, foarte bune, dar de fiecare dată se certa cu cineva şi… nu dura mult şi… iar era în şomaj. Andrei însă îi găsise Sandei un post bun, de conducere, câştiga bine şi aşa îşi permitea să ducă o viaţă îndestulată. O perioadă bună de timp a fost iubita lui Andrei, dar după multe conflicte cu el, se despărţise. Acum era singură şi conştientă că îl pierduse pe Andrei din cauza ei. Fusese posesivă, geloasă, materialistă, iar acum îi părea rău că se comportase aşa cu el. Ce n-ar fi dat să dea timpul înapoi. Dar asta nu se putea. I-au rămas doar regretele că nu procedase aşa cum trebuia la momentul respectiv. Spunea, adesea, – „cred că sunt foarte fericiţi şi împliniţi cei care spun că, dacă ar da timpul înapoi nu ar regreta nimic. Eu aş avea foarte multe de regretat”.

S-au întâlnit toate trei la un caffe bar, în pauza de masă, şi au stabilit ora plecării şi ce anume vor lua cu ele în excursie.

S-au cazat la o Pensiune, pe Valea Prahovei, o cameră cu trei paturi şi grup sanitar.

— Ce minunat este să mai pleci de acasă, zise Laura, trântindu-se pe unul din cele trei paturi.

— Dacă avem şi vreme bună de schiat, adăugă Sanda, cred că o să fie totul perfect.

— Dar, dacă ne găsim şi câte un partener, spuse Ramona, o să fie şi mai perfect. Deşi avea un prieten, Ramona era în căutare de „noi achiziţii”.

— Cine intră prima la duş, întrebă Laura?

— Eu, răspunse Ramona!

— Trebuie să coborâm la cină.

După masa de seară au adormit aproape imediat. Era cald în cameră şi afară ningea cu fulgi mari de zăpadă. Când s-au trezit, au rămas mute de uimire. Peisajul de afară era încântător, iar ele… personaje dintr-un basm.

— Vedeţi, nu e drept, zise Laura, ar trebui ca orice muritor să aibă parte de o săptămână de vacanţă la munte, iarna.

— Şi alta vara, la mare, adăugă Ramona!

— Ar trebui, zici bine, dar vezi că nu toţi îşi permit acest „lux”. Pentru că a devenit un lux să poţi fugi într-un weekend la munte sau pentru a-ţi face un concediu în fiecare an. Nu este la îndemâna oricui. Noi suntem nişte norocoase, concluzionă Sanda.

— Mama îmi povesteşte adesea că, înainte de Revoluţia din 1989, oamenii îşi permiteau să-şi facă un concediu pe an, la munte sau la mare. Ea regretă foarte mult acele vremuri. Deşi ştiu că, unora le place mai mult situaţia de acum.

— Situaţia de acum place mai mult acelora care şi-au făcut o situaţie, cei cu bani. Bravo lor că au avut curajul să investească în „ceva” după Revoluţie sau cei care au fost şi sunt în funcţii unde au putut să facă afaceri cu statul (sau au fost pe faţă) atunci când s-au privatizat anumite instituţii, întreprinderi sau obiective. Statul a privatizat unele obiective economice şi pe un euro. Cei mai mulţi proprietari le-au luat doar pentru a beneficia de teren, în rest le-au dat la fier vechi. De aceea am ajuns să avem mulţi şomeri.

— Sau cei care au „furat” de la Stat… aşa cum am auzit, cei care au cumpărat drepturi litigioase de

proprietate al celor care nu au reuşit să-şi revendice proprietăţile, pentru că nu lucrau în funcţii care să favorizeze aceste drepturi, intervine şi Ramona în discuţie.

— Măi, măi, dar ce am început să discutăm probleme pe care oricum nu le putem noi îndrepta? Hai mai bine să ne pregătim să dăm „piept" cu muntele şi cu „basmul" de afară, mai spuse şi Laura.

Cele trei fete locuiau în Bucureşti într-un apartament mare, având fiecare camera ei şi intimitatea ei. Şi totuşi cele mai plăcute momente erau acelea când stăteau toate adunate în aceeaşi încăpere şi obişnuiau să-şi povestească una-alteia tot felul de întâmplări, auzite din sat, de la părinţi, de la prieteni. „Puneau ţara la cale", o sintagmă pe care o folosea des Laura.

Au ieşit din Pensiune, au admirat câteva minute peisajul, după care au început o „bulgăreală" cu zăpadă, până când s-au mai acomodat cu atmosfera de afară, după care au plecat la schi.

Au „aterizat" toate trei, schiind mai bine sau… mai puţin bine!

Pe pârtie, un tip frumos, înalt, brunet, vine în grabă spre Sanda şi o ajută să se ridice. Nu schia prea bine şi era de aşteptat să facă şi o căzătură.

— Daţi-mi voie, domnişoară, să vă ridic.

Mulţumesc frumos, spuse Sanda, recomandându-se.

— Laurenţiu! Schiaţi de mult, domnişoară?

— Schiam mai mult în copilărie. Atunci veneam în fiecare an cu părinţii mei la schi. Şi am mai fost şi acum doi ani. Ei, da, pot să spun că nu schiez aşa de bine.

— Atunci, v-aţi găsit profesorul, zise Laurenţiu. Eu vin în fiecare an şi am căpătat experienţă.

— E super, spuse Sanda, dând frâu liber bucuriei de a întâlni un „profesor" pe placul ei, tânăr şi frumos.

După ce s-au mai „împrietenit" Laurenţiu o întreabă: Puteţi să-mi spuneţi unde sunteţi cazată?

— Sigur. Nu este niciun secret.

Au făcut câţiva paşi împreună, au admirat vremea de afară şi peisajul şi dintr-odată.

Laurenţiu, oprindu-se pentru o clipă în faţa ei, cu o uşoară reverenţă, îi spuse:

— Vă invit să luaţi prânzul cu mine. Sunteţi de acord?

— Da! Aşteptaţi numai să-mi anunţ prietenele, să nu se îngrijoreze.

Imediat, Laurenţiu i-a acordat braţul Sandei, şi foarte familiari, au plecat spre un restaurant din staţiune.

Au comandat câte-o friptură cu garnitură, o sticlă de vin alb, demisec şi câte o prăjitură cu frişcă.

Şi-au făcut unul altuia confidenţe. Se plăceau reciproc. Înainte de a se despărţi şi-au dat numerele de telefon. A condus-o pe Sanda până la pensiune şi a promis că o va suna.

Ajunsă în camera fetelor, în ritm de vals, dansând prin toată camera, foarte fericită că l-a întâlnit pe „Făt-Frumos”, repeta într-una: „ce frumos este la munte…”

— Ştim şi noi „că este frumos la munte”! Hai, povesteşte-ne de ce eşti aşa de veselă? Am înţeles, când ne-ai dat telefon, că iei masa la restaurant cu cineva. Se vede că ai întâlnit persoana care te-a adus în această stare de beatitudine, zise Laura.

— Fetelor, mi s-a întâmplat ceva miraculos în seara asta. Nu aş fi crezut că, din stângăcia mea pe schiuri, din acea căzătură, va apărea cineva, un fel de „salvator”, şi… aproape făcând o reverenţă, mi-a spus: „daţi-mi voie să vă ridic”, iar când m-am uitat, ce să vezi? un tip înalt, brunet şi frumos îmi întinde mâna. Ridicată în picioare, eram să cad din nou când am văzut ce bine făcut era cel din faţa mea. M-a dezarmat din „prima”. Aşa că am acceptat tot ce mi-a propus fără să crâcnesc. Ce mai, nu ştiu cum am să pot dormi în seara asta. De-abia aştept să vină dimineaţa, să mă sune şi să-mi propună să-l însoţesc la schi. Doamne, l-aş însoţi chiar şi în iad dacă mi-ar cere-o. Cred că este ceea ce se cheamă „dragoste la prima vedere”!

Şi aşa, fără să-şi dea seama că vorbea numai ea, că trecuse aproape o jumătate de oră fără să ia o pauză, când a realizat că poate părea egoistă sau ridicolă, se adresă celor două:

— Gata, fetelor, iertaţi-mă că am sporovăit atât. Voi cum aţi petrecut?

Ramona şi Laura nu aveau motive de supărare, ba dimpotrivă se bucurau alături de ea, visau alături de ea şi mai mult decât atât, au încurajat-o să le mai povestească.

Şi a avut ce povesti. Imediat după micul dejun, pe Sanda a sunat-o Laurenţiu.

— Bună Sanda. Sunt Laurenţiu. Cum ai dormit?

— A, destul de bine, răspunse Sanda, minţind.

Bineînţeles, că, abia în zori a furat-o puţin somnul din cauza emoţiilor puternice pe care le-a trăit alături de Laurenţiu.

— Când putem să ne vedem?

— Când vrei tu!

— Eu aş vrea chiar în momentul acesta.

— Bine, unde ne întâlnim?

— Sunt deja în faţa pensiunii tale.

— O.K.

A închis telefonul şi exuberantă, fericită, le-a spus în grabă:

— Pa, fetelor şi a zbughit-o pe uşă.

— Sărut-mâna, Sanda. Pot să-ţi dau un sărut?

— Dacă crezi că nu ne împiedică nasul, da! îşi aminti Sanda o replică dintr-o carte pe care o citise ea mai de mult, parcă din „Există o fericire” de Liliana Alexandrovna.

— Ha, ha, ha, şi Laurenţiu o sărută în acelaşi timp pe obraji, râzând cu gura până la urechi. Îmi place că ai simţul umorului. Eşti frumoasă, eşti spontană. Să nu descopăr prea multe calităţi, că devin sclavul tău. De data asta Sanda a fost cea care a izbucnit în râs.

— Mi-ar plăcea să devii sclavul meu.

Au plecat, braţ la braţ, prin toate coclaurile, au colindat aproape toate străduţele din staţiune, fără să simtă frigul, doar când li s-a făcut foame au realizat ce mult se plimbaseră.

— Sanda, vrei să mergem la mine în cameră să mâncăm?

— Haide, zise Sanda, fără să mai stea pe gânduri!

Ajunşi în cameră, s-au uitat unul la altul de parcă atunci se cunoscuseră prima dată şi a început, din partea lui Laurenţiu, o ploaie de săruturi. Ea, abia atunci şi-a dat seama că l-a urmat orbeşte fără să se mai gândească la faptul că-l cunoscuse de prea puţin timp ca să înceapă o relaţie cu el. Prea bine nu ştia cine este, decât că… „are o mică afacere, că… locuieşte în Bucureşti, că de-abia ce ieşise dintr-o relaţie… amănunte pe care i le povestise el. Dar cum îl plăcea mult, a ieşit repede din starea aceasta confuză şi uitând şi de foame şi demnitatea ei de femeie, au făcut dragoste. S-au iubit, iar şi iar, până când… Uitase până şi de sfatul bunei ei prietene, Laura, care spunea mereu: „Fetelor, să nu vă culcaţi cu un bărbat după una sau două întâlniri. Nu se ştie ce veţi descoperi mai târziu şi este bine să nu regretaţi!”

Afară era deja întuneric şi simţind cât le este de foame, au realizat că nu au mâncat nici la prânz, deşi acum urmau să ia cina.

Sanda, le-a sunat din nou pe fete, să le anunţe că nu va veni în seara aceea la pensiune.

Duminică seara au luat trenul, toate trei, spre Bucureşti. Sanda urma să se audă la telefon cu Laurenţiu.

A trecut aşa o săptămână fără ca el să o sune sau să o caute la serviciu, deşi ea îi spusese unde lucrează. Devenise din ce în ce mai neliniştită, apatică. O îngrijora tăcerea lui.

Avea şi ea numărul lui de telefon, dar şi-ar fi dorit ca primul pas să-l facă Laurenţiu. Aşa că nu-i mai stătea capul la nimic în afară de el. Prietenele ei văzuseră starea de nelinişte în care se afla, dar aproape că nu le venea să-i tulbure şi puţina linişte reproşându-i ceva de genul: „nu trebuia să te laşi dusă de val din prima seară” sau „trebuia să-l cunoşti mai bine”! De fapt aceste reproşuri şi le făcea singură cu gândul numai la Laurenţiu.

Dacă Laura nu voia să o tulbure cu „filosofiile” ei despre viaţă, Ramona, care era mai tăcută, nici atât.

— Haide să o scoatem la un film bun sau la o piesă bună de teatru, hotărâră cele două fete şi o anunţă pe

Sanda.

— Da, e o idee bună, spuse aceasta.

— Bine, ne întâlnim în faţa Teatrului, la orele 18.00, adăugă Laura.

Stabiliseră să se vadă în acea după-amiază când, sună telefonul.

— Alo, Sanda, Laurenţiu, la telefon.

— Aaa, bună!

— Ce faci?

— Bine!

— Sanda, sper să mă ierţi că nu te-am sunat, dar am fost plecat din ţară, câteva zile.

— Aaa, şi nu ai avut semnal, nu se abţinu Sanda să fie ironică, deşi îşi propusese să rămână indiferentă dacă sună.

— Eşti ironică, zise Laurenţiu.

— Nu, nu sunt ironică, dar mă gândeam şi eu aşa… să-ţi găsesc o scuză.

— Sanda, mi-e dor de tine, spuse Laurenţiu, fără să mai facă vreo remarcă de data aceasta. Putem să ne vedem diseară?

— Nu, nu putem să ne vedem, deoarece diseară am un alt program, se abţinu cu greu, deşi pentru ea, era un sacrificiu faptul de a nu-l vedea.

— Bine, atunci poate ne vedem mâine. Te sun mâine, mai spuse Laurenţiu, după care îşi luă la revedere.

Sandei nu-i venea să creadă că a putut să-l refuze, că a rezistat tentaţiei de a-l revedea imediat, de cât de dor îi era de el şi cât aşteptase acel telefon. În seara aceea nu a „auzit „şi nu a „văzut” nimic din acea piesă de teatru. Mai mult decât atât, nici pe prietenele ei nu le-a lăsat să vizioneze piesa, pentru că nu se putea abţine să nu povestească tot timpul despre ce minune a fost în stare să facă ea – să-l refuze pe Laurenţiu.

La ura era o fată echilibrată. Ea visa tot timpul la bărbatul care-i va sta alături într-o relaţie. Nu-şi dorea să fie frumos, mai degrabă dorea să aibă maniere, bun simţ, verticalitate, sensibil, să-i aducă flori atunci când se

întoarce dintr-o călătorie, să fie atent la sărbătorirea zilelor ei de naştere şi onomastică, să-i facă cadouri frumoase, din când în când să aranjeze şi o masă gustoasă şi spectaculoasă pentru ea, luminată obscur cu lumânări, să existe respect între ei doi. Ce mai, îşi dorea ceva „ce nu prea există”, cum obişnuiau prietenele ei să-i spună. Toate calităţile la un loc nu le prea găseşti la un singur om. Dar aşa era ea. Cine putea să o trezească pe EA din visare? Poate de aceea nici nu avea o relaţie, pentru că nu găsea acele calităţi pe care şi le dorea aproape la niciunul dintre bărbaţii pe care îi cunoscuse până atunci.

— Mai coboară şi tu din standardele astea, glumea Ramona. Caută un bărbat cu bani şi măcar din punctul acesta de vedere vei fi mulţumită.

— Vedeţi, pe voi vă interesează mai mult partea materială, şi mai puţin ce calităţi are. Da, mai puţin Ramona, pe care o interesează numai partea materială la un bărbat. Voi de ce nu coborâţi din standarde?

În timpul acestor discuţii, pe Ramona o căuta la telefon unul din foştii ei iubiţi. Un anume Alex, pe care îl cunoscuse în tren şi între ei se legase o prietenie. Închise telefonul şi le spuse fetelor să continue această discuţie „interesantă”, fără ea.

Laura, se împrietenise cu un băiat pe când era la facultate, se înţelesese bine cu el, era manierat, aşa cum îşi dorea ea, avea o educaţie aleasă, însă acesta câştigase o bursă şi plecase în străinătate. O perioadă de timp se mai auziseră la telefon, dar, conform zicalei „ochii care nu se văd, se uită”, aşa se întâmplase şi cu ei. Încet, încet, relaţia lor s-a răcit, însă pentru Laura, acel băiat fusese un reper pentru ce şi-ar fi dorit ea în viaţă.

— Foarte bine ai procedat Sanda că nu ai acceptat din prima, întâlnirea cu Laurenţiu. Altă dată să fie mai atent în relaţia cu tine. Doar n-o să te compare cu o gară, în care trenurile vin şi pleacă, dar gara rămâne tot acolo.

— „Filozoafo”, întotdeauna ai tu comparaţii pentru a descrie o situaţie, spuse Sanda, care nu înghiţea în acest moment nicio remarcă la adresa iubitului ei.

— Dacă cedai aşa uşor, acum… fără să ia în seamă remarca răutăcioasă… altă dată ar fi făcut la fel, mai adăugă Laura, ca să fie mai convingătoare.

Indiferent de cât s-ar fi contrazis fetele între ele, un lucru era ştiut – Sanda de-abia aştepta ziua de „mâine” să-l revadă pe Laurenţiu.

Ramona plecase la ţară, la părinţii ei, iar Laurei, căreia nu-i plăcea să iasă singură în oraş, nu-i rămânea decât să citească, aşa cum adesea obişnuia sau să se uite la televizor. La firea ei, aceste îndeletniciri nici nu-i picau tocmai rău. Îi plăcea atunci când uita de timp şi citea tot ce-i „cădea în mână”, dar, în ultima perioadă prefera cel mai mult să citească din reviste şi cărţi de astrologie, de paranormal şi întotdeauna le spunea colegilor săi, prietenilor, ştiindu-le şi zodiile în care s-au născut, ce îi va aştepta în ziua respectivă. Era cu „mersul astrelor”, cu horoscopul la zi.

— Laura, cum ne merge astăzi? – era întrebarea cotidiană pe buzele celor prezenţi?

— A, tu, fereşte-te astăzi de conflicte… tu, ai noroc dacă îţi deschizi o afacere… tu… Şi aşa, arăta cu degetul arătător spre fiecare.

Era o colegă plăcută Laura. Foarte rar o vedeai tristă şi aproape niciodată nu se certa cu cineva, sau dacă se întâmpla totuşi tot ea era cea care îi găsea scuze:

„A… lasă-l în pace, astăzi nu-i sunt binevoitoare a st re le”! „Nu-i el de vină, astrele sunt de vină”! Aşa rezolva Laura conflictele. Le aplana mai bine zis. Înţelegea perfect starea de moment a fiecăruia, gândind însă despre fiecare că are şi o latură bună, „dar aşa-i în viaţă, îţi mai sunt şi boii duşi de-acasă!”, amintindu-şi de o vorbă de duh a bunicii sale.

Două zile de studiu şi de stat la televizor, aşa şi-a petrecut Laura timpul în acest weekend. Dar nu i-a părut rău că a stat singură. De-abia s-a relaxat şi s-a odihnit pentru săptămâna de lucru ce urma.

În uşă a apărut Ramona, abia răsuflând de frigul de afară şi de greutatea bagajelor pe care i le făcuse mama ei,

punându-i de toate şi umplându-i sacoşele cu de-ale gurii.

Laura chicotea de bucurie în timp ce despacheta împreună cu Ramona, deoarece ea nu-şi gătise nimic în aceste două zile, mâncase ce mai găsise prin frigider, însă prietena ei adusese de la ţară o găină pregătită la cuptor şi îi făcuse mama ei şi o plăcintă cu brânză, printre alte bunătăţi.

— Sanda unde este? întrebă Ramona.

— O, Sanda s-a întâlnit cu Laurenţiu şi m-a sunat că pleacă cu el, din nou, pe Valea Prahovei. Era foarte fericită. Ne povesteşte ea când vine. Dar nu apucase să termine de mâncat că Sanda îşi făcuse apariţia, îmbujorată de frig şi de… emoţii de fericire. A lăsat totul şi s-a trântit din nou pe pat, aşa cum făcea de fiecare dată când era fericită sau mulţumită de ceva. Învăţase gestul acesta de la Laura.

— Fetelor, dacă vreţi să vedeţi o femeie fericită uitaţi-vă la mine! Nu pot să vorbesc, ştiu numai ce simt şi aşa ceva nu am mai simţit în viaţa mea!

— Povesteşte-ne, strigară într-un glas Ramona şi Laura.

— Păi, m-am întâlnit cu el, ne-am îmbrăţişat, am intrat să bem o cafea, la care eu i-am propus să mergem la el acasă, însă el a spus că mai bine ne întoarcem acolo, la locul unde noi ne-am cunoscut, în câteva minute eram deja în maşină şi goneam spre Valea Prahovei. Ne-am cazat la aceeaşi pensiune unde ne cazaserăm noi, într-o cameră cu un singur pat, dublu. Acesta a fost martorul şi suportul nostru pentru cele două zile. Doar Laurenţiu a mai ieşit din cameră să ne aprovizioneze cu mâncare, în rest… ce să vă spun… decât că… niciodată n-am fost mai fericită şi nu m-a mai iubit cineva atât de mult. Nu aveţi decât să vă lăsaţi imaginaţia să lucreze. În rest, tăcere.

— Te-a cerut şi de soţie? întrebă Laura, care era mai convenţională.

— Doamne, Laura, dar am avut timp de aşa ceva?

— Bineînţeles, zice Ramona, dacă te-ar fi cerut de soţie ar fi stricat toată vraja. Este mai bine să fii iubită, nu

soţie, şi au izbucnit toate în hohote de râs. Dacă vrei să dureze mai mult iubirea lasă lucrurile aşa cum sunt. Soţie ai să fii toată viaţa, iubită doar o perioadă – mai mare sau mai mică – de timp.

— Bărbaţii te iubesc şi sunt atenţi cu tine doar până semnează un contract de căsătorie, după care uită să te mai scoată undeva, uită să-ţi mai aducă o floare, uită până şi să mai vină noaptea acasă.

— Ha, ha, ha, râseră fetele de filosof ia Laurei.

— Ce ne-am face noi fără tine, Laura… spuse Ramona?

— Ei da, sunt un bun consilier familial la casa omului. Ar trebui să mă remuneraţi. În ziua de astăzi nimic nu mai este pe gratis, spuse Laura. În sfârşit, Sanda, ai găsit şi tu un bărbat care să-ţi placă cu adevărat. Începusem să cred că eşti prea pretenţioasă. După cum îl descrii pe Laurenţiu are şi calităţi morale, pe lângă cele fizice. Cel mai important la un bărbat este bunul simţ… auziţi… bunul simţ. Dacă nu are bun simţ, nu are nici moralitate, nici responsabilitate, nici verticalitate. Aceasta trebuie să stea la baza tuturor calităţilor. Să aibă onoare, nu să-şi bată joc de sentimentele cuiva. Ce mai, bărbatul cu bun simţ îţi aduce împlinire în dragoste, în căsnicie, în viaţă. Fără integritate nu există dragoste. Ce este mai grav decât să stai lângă un partener de viaţă care nu-ţi aduce împlinire, care îţi aduce frustrare? Degeaba mai trăieşti. Degeaba vizitezi, în lung şi-n lat ţara ta, şi alte ţări, dacă partenerul de lângă tine nu-ţi aduce împlinire. Dacă nu simţi că trebuie să-l cuprinzi sau să te cuprindă de mijloc şi să-ţi mai dea câte-o sărutare din mers. Degeaba mănânci bine şi te îmbraci bine dacă nu-l iubeşti pe cel de lângă tine. De aceea vă spun eu, vouă, mereu: „căscaţi bine ochii când alegeţi pe cineva”!

— La fel de important este ca cel de lângă tine să aibă simţul umorului, continuă Laura. De aceea vă reamintesc eu mereu – mai bine mai urât, dar cu calităţi spirituale. Să nu te plictiseşti alături de el.

— Bine Laura, dar eu cred că, prima şi prima condiţie

în alegerea unui partener de viaţă este ca atunci când îl prezinţi prietenilor, colegilor, să nu-ţi fie ruşine de cum arată, să aibă, cum s-ar zice, „aspect comercial”, adaugă Sanda.

— Şi asta este adevărat. Dar cred că acum nu aţi înţeles… că trebuie să fie ceva mai frumos decât o maimuţă, nu?

— Păi? noi aşa am înţeles, spuse şi Ramona, că prea baţi monedă numai pe calităţile morale.

— Voi faceţi ce vreţi, dar eu mi-am fixat în minte câteva repere.

Sună telefonul. Era Laurenţiu. O invită pe Sanda în oraş.

Sanda, ca de fiecare dată când îl auzea pe Laurenţiu la telefon şi când era în culmea fericirii, se trântea în pat, strângea telefonul în mână de parcă acela era un premiu şi le zise fetelor, într-o explozie de bucurie: „În seara asta cred că nu trebuie să contaţi pe mine, mă duc la întâlnire şi… nu se ştie niciodată”!

— Bună Sanda, mergem întâi să bem o cafea?

— Mergem!

Se luară de mână şi plecară spre un caffe bar.

— Sanda, ce zici, am putea să închiriem o cameră la hotel în seara asta?

— Dar de ce nu mergem la tine acasă? întrebă Sanda.

— Ei bine, în seara aceasta am să-ţi povestesc ceva.

Umblară ceva până să găsească o cameră liberă la un hotel. De cum au ajuns în cameră, fără nicio altă discuţie, Laurenţiu o trânti în pat, acoperind-o cu săruturi. Sanda, a simţit atunci un fior rece pe şira spinării şi îşi încolăci gura ei pe gura lui, făcând-o pe ea să şi-l dorească cu şi mai multă ardoare decât crezuse că şi-l doreşte.

După ce a trecut prin toate stările… de fericire, plăcere, beatitudine, Laurenţiu, cu greu îşi găsi cuvintele pentru a-i aduce la cunoştinţă faptul că el… a fost căsătorit, dar încă nu a divorţat.

— Gata, am spus-o. Mi-a fost teamă de acest moment. Îmi este şi acum teamă că nu ai putea să mă înţelegi cât de

mult a însemnat că te-am întâlnit în viaţa mea. El vorbea la nesfârşit dar Sanda, nu ştiu cât a putut să audă din toate comentariile lui Laurenţiu. Ceva parcă se prăbuşise peste ea, îşi simţea corpul greu şi parcă gura ei, încleştată, nu-şi găsea cuvintele ca să rostească ceva. Îi plăcea mult de Laurenţiu, se îndrăgostise de el, de la prima întâlnire, visa la o relaţie de căsătorie cu el, dar aceste mărturisiri o pusese pe gânduri. Oare mai ascunde şi altceva?

— Sanda, te rog să mă ierţi că nu ţi-am spus de prima dată. Dar, la început nu te-am privit decât ca pe o fată oarecare. Acum pot să spun că m-am îndrăgostit de tine. Simt nevoia să te văd şi să te revăd tot mai des. Era absolut necesar să-ţi mărturisesc asta. Să nu crezi că pentru mine a fost uşor. Eu locuiesc într-un apartament cu trei camere cu fiul şi soţia mea.

— Ooo, are şi un copil, se trezi Sanda rostind. Era ca un vis.

— Eu am un dormitor al meu, continuă Laurenţiu să povestească, iar celelalte dependinţe sunt comune. De aceea nu am putut să te duc acasă la mine când tu mi-ai propus, şi de aceea aş dori ca eu să te sun pe tine şi nu tu pe mine.

— Laurenţiu, sunt prea confuză acum ca să-ţi pot spune ceva. Atât pot să-ţi spun, deocamdată, în această seară „nu pot să rămân cu tine”.

Sanda, se ridică din pat cu senzaţia că avea multe kilograme în plus corpul ei şi că de-abia se poate mişca. Se îmbrăcă în tăcere, îl sărută pe Laurenţiu pe obraz, spunând „iartă-mă că nu pot să mai rămân” şi ieşi din cameră. Se opri puţin în faţa uşii cu senzaţia că nu ştia încotro să o ia, după care porni mecanic să ia autobuzul spre casă. A urcat în maşină, parcă fără să gândească, a coborât, mergând prin mocirla lăsată de topirea zăpezii şi nici ea nu ştie cum a ajuns „acasă”, acolo unde locuia cu celelalte două fete. A deschis uşa, a făcut totul automat, din reflex, iar când au văzut-o fetele aşa de răvăşită psihic s-au repezit amândouă, au îmbrăţişat-o, au aşezat-o pe pat şi într-un glas au întrebat-o: „Ce-i Sanda cu tine, ce ţi s-a

întâmplat?”

— Lăsaţi-mă puţin, să mă orientez în spaţiu, să ştiu unde mă aflu şi pe urmă vă povestesc.

— Sigur, sigur, răspunseră în acelaşi timp Ramona şi Laura.

În cameră se lăsase o tăcere apăsătoare. Aproape că nu mai îndrăzneau nici să respire, ca să nu strice liniştea de care avea nevoie Sanda.

După câteva minute, Sanda, cu ochii în tavan, încă nemişcată, cu un glas aproape şoptit, spuse: „Laurenţiu are un copil şi încă nu este divorţat de soţia lui”.

— Cum aşa? zise Laura.

— Cum poţi spune aşa ceva, adăugă şi Ramona. Cine ţi-a spus? De unde ştii? Erau întrebări care curgeau, rostite de bunele ei prietene.

— El mi-a mărturisit în seara asta.

— Cum, unde?

Şi Sanda începu să le povestească mai în amănunt povestea lui Laurenţiu.

— Şi acum, ce-ai să faci, întreabă Ramona? Mai continui relaţia cu el?

— Momentan nu ştiu, sunt încă confuză, nu ştiu ce vreau.

— Seara este un sfetnic bun, adăugă şi Laura.

— Nu vreau acum decât să pot adormi, iar mâine dimineaţă să-mi spun că a fost un vis urât. Scuzaţi-mă! Plec în camera mea.

Aţipi cu greu şi avu coşmaruri. Când se trezi un pic îşi puse mii şi mii de întrebări. Cum să nu se mai întâlnească, când era deja îndrăgostită de el? Iubirii şi sentimentelor pentru cineva nu le poţi pune stavilă la o simplă comandă. Ea, va fi numai o aventură pentru el, după care se va împăca cu soţia lui? Oare, atunci când Laurenţiu stă în acelaşi apartament cu soţia, ei doi nu găsesc şi momente de a se iubi, de a face dragoste?

Aţipi şi-l visă cum o respinge şi… el… aleargă mereu spre soţia lui, iar ea, cu mâinile întinse spre el, îi cerşeşte dragostea. Se trezea, adormea, şi acelaşi vis se repeta.

Dimineaţa, când a sunat ceasul să plece la serviciu, nu ştia dacă a adormit vreun pic sau a stat toată noaptea trează.

La serviciu a fost aproape absentă. Norocul ei că nu a fost o zi prea solicitantă. Afară bătea vântul, pe jos era umed de la zăpada care se topea, iar în inima ei nu era niciun pic de viaţă. Simţea că nimic nu o va scoate din această tristeţe.

— Alo, Sanda! Laurenţiu la telefon. Pot să vorbesc?

— Da, spune! Şi Sanda, deşi era atât de tristă din cauza situaţiei în care se găsea, când l-a auzit pe Laurenţiu la telefon, dintr-odată starea ei psihică s-a schimbat, uitase aproape tot coşmarul prin care trecuse.

— Sanda, eşti supărată şi te înţeleg. Şi eu aş fi fost la fel, dacă aş fi fost în locul tău. Îmi cer iertare pentru momentele grele prin care ai trecut, însă aseară nu am mai putut să-ţi spun nimic. De fapt cred că aş fi vorbit singur, pentru că am văzut cât erai de absentă în momentul când eu ţi-am explicat situaţia şi starea mea civilă. Repet, te înţeleg, şi de aceea îţi cer mult să mă ierţi, dar am nevoie de tine. Mi-e dor să te văd, mi-e dor să te aud, mi-e tare dor de tine. Îţi propun să ne vedem şi poate reuşesc să mă fac înţeles.

De fapt Sanda nici nu avea nevoie de atâtea rugăminţi din partea lui Laurenţiu, ea de-abia aştepta să îl vadă, dar se făcea că se lasă greu convinsă.

Pentru că, odată ce ţi-a intrat în suflet dragostea, nu ţi-o mai scoate nimeni aşa de uşor.

Inimii nu-i poţi comanda. Dragostea n-o poţi alunga nici dacă-ţi propui. N-o schimbi de azi pe mâine ca pe o vestimentaţie. Este poate singura latură comportamentală unde faci compromisuri, chiar dacă nu-ţi convine. Uneori ţine ani, alteori chiar pe tot parcursul vieţii. Nu poţi uita uşor o mare dragoste sau nu poţi uita toată viaţa. Doar cei laşi şi iresponsabili renunţă la o iubire. A iubi pe cineva, cum ar spune Laura, este cea mai mare bogăţie. Degeaba ai bani, dacă nu ai dragoste. Şi suferinţa din dragoste este altfel decât cea trupească. Emil Cioran spunea că „A iubi înseamnă a suferi şi cum mulţi fug de suferinţă puţini ştiu

să iubească”. Doar atunci când conştientizezi că celălalt nu te iubeşte sau nu te-a iubit – ci doar te-a minţit – doar aşa poţi transforma dragostea ta în ură, în lehamite. Atunci când nu-ţi mai rămâne nici măcar respect pentru „acel” sau „aceea”. Dar Sanda încă îl iubea pe Laurenţiu, nu avusese nicio dovadă că el ar fi minţit-o cu bună ştiinţă, aşa că îi răspunse fără ezitare:

— Bine! Unde?

— Unde ne-am întâlnit ultima dată.

— O.K.

— Pe curând. Sărut-mâna.

Mai era o săptămână până la Crăciun. Vremea continua să fie urâtă. Ningea puţin, ori ploua câte puţin, dacă nu era niciuna, nici alta, bătea un vânt de-ţi pătrundea până la oase.

Pe stradă era un du-te-vino. Care mai de care făcea cumpărături de Crăciun şi pentru sărbătorile de iarnă ce urmau să vină! Atât pieţele cât şi magazinele erau pline. Se cumpărau de toate, inclusiv cadouri pentru cei dragi.

La ura şi Ramona făceau şi ele ultimele pregătiri pentru sărbători, intrând şi căutând cadouri prin toate magazinele. Când au ajuns acasă, Sanda nu era.

— Ori nu a venit acasă, ori a plecat de acasă, constată Ramona.

— Poate că şi ea a plecat direct la cumpărături, de la serviciu, zise şi Laura.

— Da, poate!

— Alo! Era Sanda la telefon. Nu vă faceţi griji că eu s-ar putea să mai întârzii. Mă întâlnesc cu Laurenţiu!

— Iar? zise Laura!

— Din nou, răspunse Sanda, puţin iritată.

— Fata asta nu se învaţă minte.

— Laura, nu fi dură cu Sanda, este normal după părerea mea, să-l cunoască mai bine, dacă tot îi place atât de mult de el.

— O.K., nu mai spun nimic.

De Crăciun, urma ca fiecare să petreacă sărbătorile în familie.

Nimic nu se aseamănă cu sărbătorile de iarnă. La ţară, micuţii colindători, îmbrăcaţi multicolor, cu căciulile bine înfundate pe cap, merg în şir indian, prin zăpada proaspăt aşezată. Nu sare nicio casă a bunilor gospodari. Îi colindă pe toţi, iar acolo unde găseşte poarta încuiată, fiecare murmură câte-o răutate la adresa acelui consătean. Când se întunecă, o iau fiecare pe potecuţa lui, ajungând acasă. Îşi deşartă traistele cu nuci şi cu mere şi încep a-şi socoti munca lor din acea zi.

La ura se afla deja la părinţii ei, un sat la poalele muntelui, cu uliţe strâmte, o comună intrată deja în istorie – Nucşoara, judeţul Argeş, – care este formată din cinci sate: Nucşoara, Cerbu, Gruia, Slatina şi Zboghiteşti. Comuna ei se întinde pe o suprafaţă de 43.000 de kilometri pătraţi şi are în jur de 1900 de locuitori. Aici au activat unul din cele 19 centre de rezistenţă anticomunistă care au luptat până la începutul anului 1960.

Norii pufoşi alergau de pe un munte pe altul, întreaga panoramă a satului avea un aspect de poveste, ca într-un frumos tablou de iarnă. Era încununarea marelui arhitect. Copiii care veniseră la colindat, făceau parcă parte din tot acest tablou. Fără ei, fără figurile lor îngheţate, tabloul de iarnă nu ar fi fost complet, iar sărbătorile de iarnă nu ar fi avut acelaşi farmec.

La ura tocmai a terminat de aranjat pomul de Crăciun şi îl privea mai de departe, să vadă unde nu erau destule globuri şi aranjamente şi le mai schimba de colo-colo, să fie împodobit tot, uniform. Era mulţumită de cum îl ornase.

— O, ce brad frumos! – spuse mama ei, care tocmai intrase în cameră.

— Da, este mai frumos ca cel de anul trecut pentru că am mai cumpărat aranjamente şi câteva globuri noi.

— Laura, am venit să te rog să mă ajuţi să facem câteva prăjituri.

— Sigur mamă, dar trebuie să mă laşi să-ţi arăt o nouă reţetă. Am fost la cineva în vizită şi nea servit cu o delicatesă, că nu m-am putut abţine şi am cerut reţeta. Să

vezi, o să-ţi placă şi ţie.

— Laura, cum de nu ţi-ai găsit şi tu un băiat? – pentru că… frumoasă eşti, hărnicuţă eşti, înţeleaptă

— Nu mai vorbesc, îi zise mama, cu o uşoară amărăciune în glas!

— Mamă, nu întotdeauna fericirea o găseşti într-o relaţie. Ea se poate trăi şi de unul singur, nu neapărat în doi… sau la grămadă. Se întâmplă de multe ori să fii mai singur în doi. Este şi mai dureros să simţi singurătatea în doi decât să fii singur. Depinde de cum ştii să o gestionezi – te bucuri de viaţă, de natură, de tot ce îţi dă Dumnezeu. Uite, poţi fi fericit dacă eşti sănătos; poţi fi fericit când te uiţi în oglindă şi îţi place ce vezi, că eşti întreg…; că arăţi bine; poţi fi fericit când priveşti natura din jurul tău; poţi fi fericit când îi priveşti pe aceşti micuţi colindători, care tocmai au plecat, mai poţi fi fericit când te uiţi înăuntrul tău şi-ţi place ceea ce vezi – un om fără resentimente, un om curat, care nu a înşelat, care a dat o mână de ajutor celui aflat în suferinţă. Poţi simţi fericirea oferind dragoste şi ajutor celor care au nevoie.

— Însă şi ajutorul trebuie dat numai celui care ţi-l cere, altfel, acel ajutor se poate numi „viol”. Nu se face bine cu de-a sila, spuse mama Laurei.

— În viaţă nu trebuie să faci nimic cu de-a sila, cu crispare; cu încrâncenare. E bine să faci totul cu plăcere, cu atât mai mult într-o relaţie. Nu trebuie să cauţi un bărbat, spunând că numai aşa poţi fi fericită, că numai aşa poţi fi împlinită. Fericit poţi fi chiar şi atunci când faci muncă voluntară pentru cineva. Fericit poţi fi când oferi un cadou cuiva. Îmi amintesc că unchiul meu, spunea odată: „Fericit este cel care transpiră pentru altul”. Vezi, mamă, câte feluri de fericire există? O relaţie în doi, fără înţelegere, fără dragoste, fără comunicare poate deveni o povară, o îngrădire la libertate, poate fi o singurătate în doi, aşa cum am mai spus, care este mult mai tristă şi mai apăsătoare. Libertate ai numai atunci când eşti singur. Tu decizi, tu pui rezoluţii, tu aprobi! Unele femei spun că n-au noroc gândindu-se numai la faptul că nu au un bărbat

lângă ele. Fiecare om are un potenţial care trebuie folosit… cu folos.

Nu este o realizare mai mare în Univers decât a fi femeie, pentru că ea este născătoare; ea este o adevărată comoară, ea este diamantul Universului. Suntem prea înrobite de o hârtie – care înseamnă certificat de căsătorie – şi acceptăm de bunăvoie dominaţia bărbatului. Da, îmi doresc mai mult să am un copil, decât un bărbat. Dar, copilul îl vreau legitim, să aibă şi mamă şi tată şi… da, pentru acest lucru trebuie să mă gândesc în viitor şi la căsătorie.

Dar nu trebuie să-ţi faci griji că singură nu sunt fericită.

— Ai dreptate Laura în tot ce spui, dar eu nu m-am gândit deloc la o relaţie nefericită pe care tu încerci să mi-o descrii. Eu mă gândesc să-mi aduci un ginere de treabă – atunci când veniţi pe la noi să fie chiar un sprijin şi pentru tatăl tău, iar pe tine să ştie să te preţuiască şi să te iubească; mă gândesc să-mi dăruieşti nepoţi. De ce ţi-e teamă de un viitor în doi?

— A, nu mă înţelege greşit, nu mi-e teamă, dar doresc întâi ca o relaţie, un parteneriat cu un bărbat să îl fac din dragoste, după care să-i cunosc caracterul şi până acum nu am întâlnit pe nimeni care să corespundă idealurilor mele. Când există iubire între doi oameni, atunci Dumnezeu este acolo, între ei. Având intenţii bune pentru toţi oameni, sper ca Domnul să fie milostiv cu mine şi să mă răsplătească ca atare.

Ideal ar fi să se întâmple aşa. Dar, dintre toţi băieţii pe care i-am cunoscut până acum, la niciunul nu am văzut măcar două calităţi la un loc din ceea ce îmi doresc eu. Şi pe urmă, mamă, dacă nu există acel „clic”, acei „fluturi” în stomac… Este tare frustrant să trăieşti alături de un om pe care nu-l iubeşti, sau să-l iubeşti foarte puţin. Este ca atunci când construieşti castele de nisip. Muncă de Sisif. Dimineţile nu sunt senine dacă nu te scoli alături de omul iubit. Dar… dacă există iubire între cei doi, te poţi vindeca şi de… cancer, dar… dacă trăieşti în fiecare zi cu

frustrare… te poţi îmbolnăvi de… orice. Mamă, cea mai dureroasă viaţă este cea pe care o trăieşti alături de un om pe care nu-l iubeşti, eu aşa cred.

— Nu m-am gândit la ura la o astfel de relaţie, ţi-am mai spus. Îmi doresc pentru tine tot ce este mai bun în viaţă.

— Te cred, mamă! Orice părinte îşi doreşte binele pentru copilul său şi îl ajută cum poate, dar noroc nu poate să-i dea.

— Eu mă rog în fiecare zi pentru tine să-ţi dea Dumnezeu sănătate şi noroc…

— Mamă, unge tu, tava asta, să aşez prăjiturile.

— Laura, uită-te să vezi dacă au crescut cozonacii să-i băgăm la cuptor.

Laura cu mama ei pregăteau bucatele pentru Crăciun, iar tatăl Laurei aducea din când în când câte-un braţ de lemne pe care le băga în soba încinsă, spunând de fiecare dată: „Brr…! ce bine este de voi aici… este cald… iar afară este un frig de „crapă pietrele”!

Ramona se pregătea să plece cu prietenul ei într-o staţiune. Cumpăraseră două bilete, incluzând tot pachetul, începând din Ajunul Crăciunului până după Anul Nou.

Se probă cu câteva rochii, iar cu cele care considera că nu-i stă bine, le arunca, la grămadă, în pat. Când intră mama ei în casă, văzu patul plin de lucruri.

— Ce-i deranjul acesta Ramona?

— Păi, uite, nu-mi place mai nimic din tot ce am probat!

— Parcă ţi-ai luat şi ceva nou, nu? întrebă mama ei.

— Am probat şi rochia nouă, făcută cadou de Radu, dar trebuie să-mi iau mai multe schimburi la mine. Nu-i nimic, lasă că tot eu le strâng!

— Aşa mă gândeam şi eu, că le vei strânge, dar tot nu-mi place ce văd. Acesta-i obiceiul tău care niciodată nu mi-a plăcut. De câte ori pleci undeva, probezi jumătate din garderobă până te hotărăşti să îmbraci ceva. Credeam că te-ai mai schimbat de când ai plecat de lângă noi. Dar… năravul din fire… Ştii tu!

— Acuma, lasă-mă şi tu mamă în pace. Vin şi eu pentru câteva zile şi îmi faci morală.

— Şi se vede treaba… că, tot degeaba!

— Dacă mă cunoşti atât de bine de ce mă mai baţi la cap?

— Şi cu cine pleci? cu Radu sau cu Ionuţ?

— Nu ştii că l-am părăsit pe Ionuţ? Acum sunt cu Radu.

— Ce-i mai schimbi şi tu, mă mamă… ca pe ciorapi.

— Aşa ţi se pare ţie!

— Nu mi se pare… aşa este! Nu-ţi intră nimic în cap din toate sfaturile pe care ţi le-am dat!

— Mamă, haide să schimbăm subiectul.

— Spune-mi, mai ai banii de pe maşină? Mi-ai spus că mai strângi şi tu şi îţi cumperi, măcar o garsonieră.

— Îi mai am, dar de strâns… hm… nu prea am mai strâns.

— Eşti cam cheltuitoare, Ramona!

— Nu mamă, cheltuielile sunt prea mari şi nu mai reuşesc să pun ceva deoparte. Dar, dacă ieşim din iarnă, am să economisesc banii care-i dau pe căldură. Ştii că s-au mărit cheltuielile la gaze – nu?

— Aha, poate că pe urmă o să-mi spui că trebuie să-ţi schimbi garderoba!

— Este nevoie şi de asta, nu crezi? Dar pentru asta îl mai am şi pe Radu alături!

Aşa erau întâlnirile dintre Ramona şi mama ei. Ramona era foarte independentă şi nu prea asculta de nimeni. Chiar dacă pe moment zicea ca mamă-sa, în final, făcea tot cum voia ea.

— Ramona, vezi că ţi-am făcut un pachet cu produse din carne de porc. Veţi avea nevoie, măcar seara şi dimineaţa, să aveţi de ce vă „prinde”.

— Bine, mamă. Mulţumesc! Haide că m-a sunat Radu şi va fi aici în câteva minute.

Şi-au luat la revedere de la părinţii Ramonei, şi-au urat reciproc „sărbători fericite” şi au plecat, în trombă, spre destinaţia aleasă.

Sanda, a petrecut cu Laurenţiu o noapte de vis. Şi-au spus cuvinte frumoase unul altuia, s-au iubit, şi-au făcut confidenţe, jurăminte, spuneau că o să le fie tare greu fără să se vadă până după sărbători, deoarece fiecare mergea la familia lui. Sandei i-ar fi plăcut să facă măcar revelionul cu Laurenţiu, dar el spunea că îl vor aştepta părinţii lui, aşa se înţeleseseră, că nu se mai văzuseră de mult şi au insistat să facă împreună Crăciunul şi Revelionul.

— Pa! Sanda, nu uita că îmi va fi tare dor de tine!

— Şi mie la fel, Laurenţiu.

— Te sun imediat ce mă întorc în Bucureşti.

— Aşa să faci, mai spuse Sanda şi se despărţiră, urându-şi reciproc, „Sărbători fericite”.

Ramona cu Radu, după ce petrecu ră sărbătorile de Crăciun – s-au plimbat mult, prin staţiune şi prin împrejurimi, au servit meniuri foarte variate, au dansat, s-au iubit, iar acum se pregăteau să coboare la Restaurantul hotelului, unde avea loc petrecerea de Anul Nou.

Şi-au ocupat locurile care le erau rezervate, la masă. Nu aveau ochi decât unul pentru celălalt. Ramonei îi plăcea de el mai mult prin prisma condiţiilor pe care i le oferea. Au ciocnit şampania, odată cu venirea noului an şi aproape că nu au pierdut niciun dans. În timpul unui dans, aplecată pe umărul lui Radu, zări o figură cunoscută, a unui bărbat. A stat puţin să-şi amintească unde-l mai văzuse ea pe acesta. Aaa, da, îşi spuse Ramona. Este Laurenţiu. Dar de ce este cu altă femeie? Cine este? Oare unde este acum Sanda?

De Sanda, ea se despărţise înainte de Crăciun şi într-adevăr, nu ştia ce planuri îşi făcuse pentru sărbători.

— Radule, sunt uimită, mai precis am rămas mută de uimire! Ştii pe cine am văzut dansând? Pe Laurenţiu, prietenul Sandei. Oare Sanda o şti ceva de el?

— Unde este… care?

— Vezi să nu atragi atenţia… acela… şi Ramona i-l arătă, printr-un gest discret, pe Laurenţiu!

— Dar văd că are o însoţitoare foarte frumoasă!

— Şi eu am remarcat acest lucru. Dar pe mine mă

preocupă altceva acum. Cine este? Sanda ne-a povestit despre el că locuieşte cu soţia lui, în acelaşi apartament, dar că sunt în proces de divorţ.

Laurenţiu, cu partenera lui, tocmai dansau un tangou, iar pe faţa lor nu se citea altceva decât fericire şi împlinire.

Pe Ramona însă o preocupa acum, prietena ei, Sanda. O încercau tot felul de sentimente. De uimire, de curiozitate, de dezgust.

— Ia uite, Radule, ţie nu ţi se pare că arată ca o pereche fericită?

— Ba da.

S-au întors la masa lor şi Ramona, privea pe furiş spre cei doi, puţin cu teama de a nu fi văzută şi recunoscută de Laurenţiu.

— Ia uite, Radule, îi sărută mâna!

— Da, par foarte îndrăgostiţi!

— Uite, au ieşit acum la dans…

— Gata, Ramona. Mai aruncă-ţi câte-o privire şi spre mine. Ai uitat că mai sunt şi eu pe aici?!

— O, da, Radule. Ai dreptate. Dar Sanda este prietena şi colega mea de apartament şi… mă uimeşte să văd aşa ceva!

— Lasă. O să lămuriţi voi această problemă când vă întâlniţi.

— Ooo, că bine zici. Mă duc să o sun pe Sanda.

— Nu-i cea mai bună idee Ramona să faci asta chiar în seara de Anul Nou. Vrei să-i strici dispoziţia acum, la început de an?

— Da, ai dreptate. Adevărul este că nici nu ştiu cum este mai bine să procedez.

— Mai aşteaptă puţin, până după Anul Nou, când vă revedeţi, să vezi, de fapt ce ştie ea; unde ştia că este Laurenţiu în seara de Revelion, sau dacă ştia cu cine face el Revelionul?

Ramona şi-a controlat reacţiile pentru a nu se mai contraria cu Radu.

Până dimineaţă s-au ocupat numai de ei doi, iar la

sfârşit, au concluzionat că au petrecut de minune. Ramona ştia să fie şi perversă când interesul ei o cerea. Ţinea la impresia celuilalt despre ea, că doar cu o anumită diplomaţie îi avea pe bărbaţi lângă ea, iar de cele mai multe ori tot ea îi părăsea. Şi întotdeauna cel care este părăsit suferă mai mult chiar dacă celălalt are o vină mai mare.

În 2 ianuarie au revenit toate trei prietenele în apartamentul lor închiriat.

Fiecare umbla repede, precum aleargă nişte albinuţe. Despachetau bunurile aduse de la părinţii lor, aşezând o masă bogată şi în timp ce mâncau, povesteau tot ce făcuseră ele în toate aceste zile cât au stat despărţite.

— Eu abia aştept să-l văd pe Laurenţiu, spuse Sanda.

La auzul acestui nume, deodată Ramona a tresărit. Pe loc şi-a schimbat dispoziţia şi se întreba: „Oare ce trebuie să fac acum? să-i spun… să mai aştept… Da, mai aştept! întâi să-i povestesc Laurei, să văd ea ce mă învaţă să fac!”

De cum a „prins-o” singură pe Laura, i-a şi povestit, dintr-o răsuflare, pe cine a văzut ea în seara de Revelion şi tot ce se întâmplase. Laura, a rămas şi ea foarte uimită de ce-i spusese Ramona.

— Ei da, asta da răsturnare de situaţie. Ramona, sincer, este ceva la care nici nu puteam să visez, de aceea m-ai luat prin surprindere şi chiar nu ştiu cum să procedăm. Lasă-mă să mă mai gândesc. Noaptea este un sfetnic bun şi poate am să găsesc un răspuns. Cum să-i dăm Sandei o asemenea veste? Ai văzut cât de tare a început să-l iubească pe Laurenţiu? Dar, dacă Laurenţiu a minţit-o pe Sanda şi de fapt, el nu s-a despărţit de soţia lui, nici măcar în proces de divorţ nu sunt şi ei se iubesc „bine-mersi”, iar pe Sanda o duce cu

„Preşul”? Vai, Ramona, în cine mai poţi avea încredere? Eu mi-am dat seama că ceva nu este în regulă atunci când Sanda povestea că i-a cerut să meargă la el acasă, iar el a refuzat-o. Oare ce bărbat refuză să mergi acasă cu el, mai ales atunci când îţi declară că te iubeşte?

Iar el, dacă este despărţit de soţia lui, cum de locuiesc în acelaşi apartament, aşa cum i-a spus Sandei. El, mic om de afaceri, nu a putut să-şi cumpere un apartament, să stea singur, sau măcar să-şi închirieze un apartament? Da, este ceva „putred în Danemarca”.

— Să lăsăm să mai treacă câteva zile, să vedem cum vor evolua lucrurile între Sanda şi Laurenţiu. Să vedem cu ce argumente mai vine acum Laurenţiu!

„La mulţi ani!”, „La mulţi ani” – urare ce se auzea prin toate birourile, încă de dimineaţă. Nimeni nu lucra… toţi povesteau, la o cafea, cum au petrecut sărbătorile de iarnă. Plutea în aer o magie! Toată lumea era veselă. Se îmbrăţişau, îşi urau un „an nou, fericit!”. Numai Sanda stătea un pic pe gânduri. Se gândea continuu la Laurenţiu. Oare s-a întors de la părinţii lui? De ce nu a sunat-o până acum? Cum va primi vestea că… a rămas însărcinată? Era mai mult ca sigură că aşa era, din moment ce… Nu spusese nici prietenelor şi colegelor ei de cameră. Dorea ca Laurenţiu să primească primul vestea. O va cere oare de soţie când va auzi? O, cât de mult dorea să-l vadă.

— A fost o zi foarte plăcută azi, la serviciu, spuse Laura!

— Ce bine ar fi să fie în fiecare zi început de an, răspunse Ramona.

— Sanda, la tine cum a fost prima zi de muncă? întrebă Laura. Te văd cam gânditoare, mai adăugă ea.

— Da, a fost o zi frumoasă. Eu mă duc să fac un duş. Şi Sanda intră la baie.

— Ai văzut că Sanda este puţin supărată? Nu o fi sunat-o Laurenţiu?

— Ori nu a sunat-o, ori a amânat o întâlnire cu ea, altfel nu se explică de ce nu este în apele ei.

— Ramona, să nu-i spui nimic Sandei, deocamdată. Las-o întâi să ne povestească cum a decurs întâlnirea cu Laurenţiu.

— Crezi că este cazul să-mi aminteşti asta de fiecare dată? Gata, aşa ne-am înţeles. Fii sigură că aşa voi face.

Şi parcă, prin telepatie, începură să fie şi ele puţin

triste.

Sanda a ieşit din baie şi le-a spus că se duce la culcare. A motivat că nu se simte prea bine şi a intrat în camera ei. Avea mimica feţei foarte tristă. Parcă nimic nu o putea face să iasă din starea aceasta. De ce avea sufletul atât de mâhnit? „Astrele sunt de vină” – cum ar spune Laura, sau poate este altceva?

Deşi s-a dus devreme la culcare, trecuse de miezul nopţii, şi ea nu putea să adoarmă. Când s-a trezit dimineaţa, nu ştia nici dacă dormise sau… doar aţipise din când în când.

— O, bună Laurenţiu! Şi deodată îi reveni buna dispoziţie.

— La mulţi ani, Sanda!

— La mulţi ani!

— Cum ai petrecut Revelionul?! întrebă Laurenţiu.

— Să zicem că bine. Dacă aş fi fost cu tine… ar fi fost foarte bine!

— O să petrecem alte Revelioane împreună, adăugă Laurenţiu.

— Amin!

— Când putem să ne vedem?

— Este o întrebare?

— Da!

— După-amiază, pe la orele 16.30. e bine?

— E bine!

— Unde?

— În locul ştiut de noi, da?

— Da!

Deodată, Sandei, îi reveni buna dispoziţie – avea chef şi de muncă, şi de făcut urări, i se făcuse şi foame, pentru că în cele două zile, de când venise de acasă, nu prea avusese poftă nici de mâncare. Ce mai, era într-o cu totul altă stare. De-abia aştepta sfârşitul programului, să se poată întâlni cu Laurenţiu. Lucra, cum se spune, cu, „capul în nori”, lucra… mecanic.

— Ce dor mi-a fost de tine, Sanda – şi Laurenţiu, o strânse puternic în braţe.

— Şi mie mi-a fost tare dor de tine!

Au intrat la un restaurant să mănânce ceva.

Şi-au povestit fiecare ce făcuse în zilele în care nu se văzuseră. Sanda i-a spus tot adevărul. Laurenţiu, şi el nara, dar… spunea numai bazaconii, însă Sanda, nu avea de unde să ştie. Privea lucrurile prin prisma ei, dacă ea spunea adevărul, credea că şi celălalt, de lângă ea, spunea tot… adevărul. Avea să afle mai târziu câte minciuni i-a îndrugat Laurenţiu, încă de la începutul relaţiei lor.

Sanda nu ştia dacă să-i dea „vestea cea mare”, aceea de a fi rămas, probabil, însărcinată. Şi-a imaginat, în ultimul timp, în fel şi chip, cum va primi Laurenţiu vestea. Şi în toate aceste scene imaginare nu a văzut decât bucuria de pe chipul lui, concluzionând felul în care el îşi manifesta sentimentele faţă de ea; de mulţimea declaraţiilor de dragoste primite de la Laurenţiu şi de cât îşi dorea ca restul zilelor să şi le petreacă alături de ea. Sigur se va bucura când va primi vestea, dar, bineînţeles nu ştia dacă îşi dorea acum… sau mai târziu… un copil de la ea.

— Ştii, Laurenţiu, nu ştiu cum să-ţi dau o veste care ne priveşte pe amândoi.

— Vestea e bună… sau rea?

— Depinde cum priveşti lucrurile!

— Nu poate să fie, decât bună, dacă vine de la tine.

— Laurenţiu, nu ştiu precis, dar… ce-ai zice dacă vom avea… un copil?

— Ceea? şi Laurenţiu, aproape că se sufocă primind această veste.

— Îţi mai repet o dată, dacă nu ai auzit bine, dar deja Sandei îi tremura vocea, sesizase deja că vestea nu i-a prea plăcut lui Laurenţiu. Îi pierise cheful şi din acel „anunţ”, care credea că Laurenţiu va sări în sus de bucurie, nici ei, acum, nu i se mai părea o veste bună şi îi părea rău că nu a discutat în prealabil cu el, să vadă mai întâi cum va reacţiona. Se simţea chiar ridicolă.

— Sanda, este prea devreme să vorbim de aşa ceva. Mai întâi trebuie să ne distrăm, să ne realizăm şi… cu

timpul… va veni şi un copil.

— Bine, de fapt nici nu ştiu dacă este adevărat până nu voi face testul, dar… acum sunt posibilităţi de a alege, dacă vrem sau nu.

Laurenţiu, văzând că Sanda a înţeles destul de repede, imediat şi-a schimbat tonul din voce, venind cu argumente sensibile că, deocamdată, şi-o dorea numai pentru el, nu dorea s-o împartă cu un copil. Şi în felul lui caracteristic, a făcut-o şi pe ea să înţeleagă cât de mult o iubea, din moment ce nu voia să împartă dragostea ei cu altcineva, fie şi cu copilul lor.

Când s-a despărţit de el nu mai avea niciun dubiu, ştia cât de mult o iubeşte Laurenţiu. Nici nu a realizat cât de repede a ajuns acasă, atât era de fericită.

— Bună, fetelor!

— Bună, dar ce s-a întâmplat, de pluteşti… aşa, pe norişori albi? întrebă Laura.

— Ce să se întâmple, nu ghiciţi? M-am întâlnit cu Laurenţiu!

— Daaa…! răspunseră ele, aproape în cor.

— Te-ai întâlnit cu Laurenţiu? întrebă Ramona.

— Da, răspunse ea.

— Şi… cum s-a distrat de Revelion?

— Mi-a povestit câte ceva.

— Cee? întrebă curioasă Ramona.

— La fel ca şi mine, a sărbătorit în familie.

— Hmm… murmură Ramona. Îi venea să explodeze de furie, dar… trebuia întâi să se consulte cu Laura, dacă era acum momentul să-i mărturisească Sandei adevărul despre Laurenţiu. Era destul de trist şi neplăcut să o informeze pe Sanda… de fapt unde şi-a petrecut Laurenţiu, Revelionul.

— Numai că, nu vrea să avem prea curând, un copil. Aşa că, va trebui să cumpăr un test de sarcină, şi… dacă sunt cumva însărcinată… trebuie să… scap de această „problemă”.

— Cuuum… răspunseră ele, iar, în cor?

— Da. Au trecut deja trei săptămâni de când… şi

consultându-mă cu Laurenţiu dacă vrea sau nu… copil… acum, m-a făcut să înţeleg că ar vrea să mai aşteptăm. Aaa… e-adevărat că nu v-am spus şi vouă, am vrut mai întâi să afle el vestea.

Laura şi Ramona au amuţit pe loc. Îl „înjura”, fiecare, în gând pe Laurenţiu şi le era milă de prietena lor.

Trebuie să-i spunem, aşa nu se mai poate. Amândouă, gândind, pe aceeaşi lungime de undă, dar niciuna nu îndrăzneau să meargă mai departe, fără să se consulte în ce fel îi va povesti Sandei, despre Laurenţiu.

Au aşteptat cu nerăbdare să plece Sanda la culcare şi imediat, în şoaptă, au început să şuşotească, să facă planuri, să despice firul în patru, să stabilească împreună cum să o informeze pe Sanda, despre ce ştiau ele despre Laurenţiu.

La ura era de părere să-i spună Sandei totul, direct, fără niciun fel de menajamente. Sigur va avea un şoc, dar să se termine odată cu minciunile şi… mai ştiu eu, de-acum încolo, ce-i va propune Laurenţiu pentru viitor.

— Eu sunt de părere să mai aşteptăm câteva zile, să vedem cum vor evolua lucrurile.

Se făcuse destul de târziu când cele două prietene s-au dus la culcare.

Sanda, de-abia aştepta sfârşitul programului, să-şi cumpere un test, să vadă dacă este sau nu însărcinată. Ajunsă acasă, intră imediat în baie. Se bucură că încă nu veniseră colegele ei. Se simţea mai confortabil aşa, să fie singură. Nici ea nu ştia ce ar fi vrut – să fie, sau… să nu fie însărcinată! Da, testul a ieşit pozitiv! De-abia acum şi-a dat seama că nu-şi dorea să fie mamă. Ideile i se învălmăşeau în minte cu repeziciune şi tot ce vedea în desfăşurarea lucrurilor, absolut nimic nu o făcea să fie fericită. Se întristase. O tristeţe apăsătoare, care nu ştia de unde vine, dar care îi cuprinsese toate mădularele. Oare de ce se simţea aşa? Era oare o prevestire de „vremuri” rele?

Tocmai în acele momente de tristeţe şi întrebări a intrat Laura. Era veselă şi cu stilu-i caracteristic, fără să o privească pe Sanda, începuse să facă prognoze asupra

vremii. Continuă cu a povesti ce i s-a întâmplat la serviciu, dar Sanda era total absentă la ce povestea ea, auzea numai frânturi de fraze. După ce şi-a intrat Laura „în normal”, atunci a observat-o şi pe Sanda că o frământă ceva.

— Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă nu-ţi sunt toţi „boii acasă”!

— Laura, am făcut testul. Sunt însărcinată!

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Nu ştiu, trebuie să discut şi cu Laurenţiu!

— Eu te întreb ce faci tu, nu ce-şi doreşte Laurenţiu?!

— Păi cred că aşa este normal, să îl consult şi pe el!

— Sigur, tu faci ce vrea Laurenţiu, nu faci ce-ţi doreşti tu! De câte ori trebuie să-ţi spun să fii propria ta stăpână. Nu lăsa pe alţii să hotărască pentru tine. În fond tu o să porţi copilul şi nu el. Şi apoi nici nu eşti căsătorită. De unde ştii tu când o să termine Laurenţiu divorţul şi apoi de ce şi-ar dori un copil, aşa imediat, când nici pe celălalt n-o să-l aibă probabil lângă el, dacă nevastă-sa câştigă copilul la procesul de divorţ, cum este şi firesc de altfel. Eu zic ca să nu-i spui nimic şi să mergi să „rezolvi” problema! Eu îl văd pe Laurenţiu acesta ca un fel de fante, pe care puţin îl interesează greutăţile vieţii. După câte îmi dau eu seama pe el îl interesează mai mult să se simtă bine şi nu să rezolve cu simţ de răspundere problemele care apar.

La ura i-a spus Sandei toate acestea, şi încă multe altele, mai puţin de seara de Revelion în care Laurenţiu fusese văzut de către Ramona cu o femeie frumoasă alături. Dar Sanda auzea numai frânturi de fraze şi încă nu era hotărâtă ce o să facă. S-a gândit într-un târziu ca să-i spună, totuşi lui Laurenţiu, că testul a ieşit pozitiv, când acesta îi va da telefon. Se obişnuise deja ca să aştepte să o sune el.

Se mai liniştise puţin, de când discutase problema aceasta cu Laura. La serviciu lucra fără niciun entuziasm. De câte ori suna telefonul îşi spunea că trebuie să fie Laurenţiu. Lua repede receptorul şi de fiecare dată, ieşea pe hol, să fie singură când îl va anunţa despre sarcină. În zadar însă. Telefonul a sunat de câteva ori, dar nu el era la

celălalt capăt al firului. Începuse să o macine gândul că se va repeta povestea, deoarece trecuse o săptămână, iar el nu o sunase.

— Nu, acum este altceva. El ştie că trebuie să-mi dea un răspuns, se consola ea.

Trecu aşa câteva zile de chin. Laurenţiu nu dădea niciun semn de viaţă. Poate că a fost plecat prin ţară cu probleme de serviciu, îşi spunea Sanda. S-a frământat aşa încă o săptămână… şi încă o săptămână, timp în care la ura şi Ramona o sfătuiau să hotărască singură pentru ea.

După trei săptămâni de zile, şi-a luat inima în dinţi, a lăsat orice orgoliu la o parte şi l-a sunat pe Laurenţiu.

— Alo, Laurenţiu, Sanda la telefon. Îţi mai aminteşti de mine?

— Sărut-mâna, lăsaţi că vă sun eu mai târziu, i-a spus el şi a închis telefonul.

Sanda, fiind cu nervii întinşi la maximum, nu a mai suportat acestui stres emoţional şi a izbucnit în plâns. Plângea în hohote şi nu se mai putea opri. Ce a însemnat asta? îşi spunea ea. Cu cine era

Laurenţiu de i-a vorbit astfel? De ce a fost atât de protocolar în discuţie? Norocul ei a fost că toate acestea s-au petrecut la ea în apartament. Bine că nu l-a sunat de la serviciu. A plâns până când nu a mai avut lacrimi. Când a intrat Ramona şi a văzut-o în ce hal arăta, s-a speriat.

— Ce s-a întâmplat Sanda, cine te-a supărat aşa?

Şi Sanda, printre sughiţuri, îi povesteşte Ramonei discuţia avută cu Laurenţiu. În timpul acesta intră şi Laura. Află şi ea despre ce este vorba şi începe prin a-l denigra pe Laurenţiu în faţa Sandei.

— Unii bărbaţi speculează slăbiciunile femeilor. Acesta este şi cazul lui Laurenţiu. Iartă-mă că-ţi spun, dar aşa-l văd eu deocamdată pe el, un om laş, iresponsabil.

— Încep să cred că aşa este!

— Numai un bărbat puternic şi cu bun simţ apreciază la o femeie frumuseţea morală, mai adăugă Laura. Ţi-a prins slăbiciunea Sanda! A văzut că tu eşti o fată bună, că nu-l deranjezi în niciun fel, ceea ce, pentru el, înseamnă o

relaţie foarte comodă. Ce ştii tu despre el? Dacă te minte că este în divorţ cu soţia lui şi el, bine mersi, are şi familie şi te are şi pe tine? Ştii ce zic eu? Din clipa asta să uiţi de Laurenţiu, fă ce trebuie să faci şi mergi mai departe. Câtă fericire ai avut tu cu el? Ce ţi-a oferit el ţie decât... semne de întrebare! Dacă, în sfârşit, nu este căsătorit, el îşi doreşte ca femeia să fie sclava lui. Nu vezi ce „politică" duce? De supunere! Vrea să te domine! Cu vorbe meşteşugite îţi spune să ai răbdare. Se întâlneşte cu tine numai când este el disponibil. De ce nu acceptă să te duci şi tu acasă la el? De ce nu acceptă să-l suni tu? Oare tu nu ai nevoi? Nu sunt momente când şi tu îţi doreşti, ca şi el de-altfel, să-l vezi, să vă iubiţi, să plecaţi sâmbăta undeva, la munte sau la mare – oriunde, numai să fiţi împreună? Tot acest comportament al lui nu te pune pe gânduri? Te supui de bunăvoie unei dominaţii, completă Laura, din ce în ce mai indignată.

După toate aceste discuţii, trecuse de miezul nopţii, şi au hotărât ca Sanda să meargă la doctor – sarcina avea mai bine de o lună. Au sfătuit-o să nu-i mai răspundă în niciun fel lui Laurenţiu – nici la telefon, nici la vreo invitaţie de-a lui.

— Şi mai ştii ceva... – spuse Laura. Nu ţi-am spus până acum ca să nu te supărăm şi mai rău, dar Laurenţiu al tău, nu a făcut Revelionul cu familia lui, aşa cum te-a minţit pe tine, ci la acelaşi restaurant şi staţiune în care a fost Ramona cu Radu. Era alături de o femeie. Şi nu părea deloc nefericit.

— Ce tot spui acolo Laura? Despre care Laurenţiu vorbeşti? întrebă Sanda.

— Nu cunoaştem deocamdată decât un... Laurenţiu! Şi acela pe care-l cunoaştem noi, este un mare fante... şi... dande... şi tocmai tu ai dat peste el. S-a ajuns prea departe ca acest secret să mai poată fi ţinut pentru a te menaja şi pentru a nu şti tot adevărul despre Laurenţiu. Poate acum vezi şi tu care este realitatea şi nu mai aştepta nimic de la el, ba chiar te rugăm să-l uiţi cât poţi de repede. Mergi mai departe, fără să mai priveşti în urmă. Aşa că nu mai

aştepta niciun telefon de la Laurenţiu, ba mai mult, dacă te sună, închide-i telefonul… şi gata. Pune punct acestei relaţii.

La auzul celor spuse de Laura, Sandei, în loc să-i fie mai greu decât până acum, aproape că i-a fost mai uşor să suporte indiferenţa totală a lui Laurenţiu. În mintea ei se desfăşurau mii de scenarii. Deci, Laurenţiu, ori nu este în divorţ cu nevastă-sa, aşa cum i-a povestit ei, ori s-a împăcat cu ea şi nu a ştiut cum să-i spună asta şi Sandei şi… de aceea tăcerea lui.

Aşa că, lovită parcă de un trăsnet şi în stare de şoc i-a fost mai uşor Sandei să urmeze sfatul prietenelor ei. Acum a înţeles mai bine mesajul strategic, prin aceea de a tăcea, deoarece, deşi îi promisese că o va suna mai târziu, nu se ţinuse de cuvânt.

A doua zi, însoţită de Laura, a mers la doctor, a scăpat de „grija” care o măcinase atâta timp şi şi-a promis ei înşişi că, de acum încolo, va uita această poveste urâtă din viaţa ei.

Dintre cele trei prietene, Ramona era cea care îşi trăia viaţa la superlativ. Ea nu ştia dacă iubea, dar, cel mai mult o interesau banii celui de lângă ea, viaţa materială. Niciodată nu-şi punea problema dacă cel de lângă ea are cu ce-i satisface toate poftele materiale. Intra într-un magazin şi îşi cumpăra ce-i plăcea ei, fără să se uite la preţ. Intra într-o alimentară şi îşi cumpăra tot ce poftea. Intra într-un restaurant şi comanda vrute şi nevrute, nu se uita la preţ, nici nu-şi punea problema dacă cel de lângă ea are cu ce să plătească. Şi nu cumpăra numai pentru ea. Mai avea şi o mamă, şi un tată, un căţel şi un purcel, la care trebuia să meargă cu ceva acasă la ei, aşa că, dacă vedea ceva, cumpăra şi pentru ei. Aşa era ea, materialistă. Nu prea ştia dacă îl iubeşte pe el sau iubeşte starea lui materială, iubea mai mult confortul pe care îl trăia alături de cel de lângă ea.

— Eu, fetelor, plec sâmbătă cu Radu la Paris! Aşa că voi vedea Turnul Eiffel, Muzeul Luvru, mă voi plimba pe Champ Elise, şi voi face o croazieră pe Sena.

— Ooo, asta da viaţă. Ştii ceva Ramona, spuse Laura, aproape că-mi vine să spun, contrar principiilor mele, că… tu eşti cea mai deşteaptă dintre noi. Tu îţi trăieşti viaţa, nu o laşi să treacă pe lângă tine. Tu trăieşti – noi existăm! Noi două ne facem probleme de conştiinţă în relaţia cu un bărbat: să fim corecte faţă de el, să răspundem chemărilor lui – aşa cum s-a întâmplat în cazul Sandei – să rămânem gravide şi tot noi să plătim costurile pentru a scăpa de sarcină; să ne descurcăm singure, cum putem; să fim atente ca el să nu afle niciodată prin ce chinuri trecem noi; să fim fresh, să fim frumoase, odihnite, „îmbrăcate”… tot de noi. Mâncăm, dacă avem ce… dacă nu… nu! Căutăm să fim zâmbitoare în faţa lor, pregătite cu o glumă bună. Dar, uită-te la tine. Pe tine nu te frământă astfel de probleme. Tu te gândeşti ce ţi-ar mai trebui, ce să-i mai ceri lui Radu când te întâlneşti cu el. În final, ce să-ţi spun… ţine-o tot aşa… Bravo Ramona!

— Pe voi cine vă opreşte să faceţi la fel?

— Educaţia pe care am primit-o de la părinţii noştri. Să nu profităm de nimeni. Să oferim şi să primim numai ce ni se oferă! Şi dacă sunt deştepţi, pot să vadă o astfel de atitudine în noi! Femeia care nu cere, nu pretinde nimic unui bărbat, aceea iubeşte. Bărbatul ar trebui să fie deştept şi să vadă aşa ceva. O să aibă timp tot restul vieţii să ofere, dacă ştie să vadă ce are lângă el!

— Aşteptaţi atunci, poate îl întâlniţi pe cel care se roagă de voi să primiţi câte ceva. Nu vă mai plângeţi de milă dacă, de la un bărbat aşteptaţi numai dragoste şi atât!

— Măi Ramona, ştii ce gândesc eu… că… pe termen scurt… ţine, dar pe termen lung… e mai bine să procedezi ca noi. Repet, dacă bărbatul este deştept poate să vadă astfel de lucruri, dacă nu… nu! El crede că dacă eşti cu el şi îl toci de bani eşti şi femeia potrivită pentru el. Dar, odată şi odată… se va deştepta el! Şi atunci… cine are de pierdut? Tu. Tu te alegi cu un… pămpălău, care dacă nu s-a prins acum de apucăturile tale, nu se prinde nici de alte lucruri mai serioase, când va veni timpul să construieşti ceva alături de el, o să vezi că eşti singură… El, ca şi

acum… n-o să vadă, n-o să audă!

— Dar dacă voi vă pierdeţi tinereţea acum, stând singure, neprofitând în niciun fel, nu vă daţi seama că viaţa trece pe lângă voi şi nici nu aţi profitat, nici nu v-aţi iubit – nici pe voi, nici pe altcineva. În fond, eu, primesc ceva pentru dragostea şi iubirea acordată lui şi la rândul meu, îmi place şi mie că sunt iubită. La vârsta mea şi eu am nevoie de sex. E clar, eu nu pierd nimic. Am numai de câştigat.

— Acum îmi dau seama şi eu cât am greşit faţă de Andrei, îşi reaminti Sanda. Şi eu am profitat de el şi nu am avut limite la cumpărături şi la tot cerni doream. Nu-I respectam aşa cum merita şi nu am făcut niciodată economii pentru a se realiza el, am cheltuit totul pentru mine şi… uite… acum… mă pedepseşte Dumnezeu! A venit rândul să plătesc pentru ce i-am făcut lui Andrei.

— Eu cred că aici este vorba de caracterul fiecăruia. Dacă nu eşti făcut să profiţi, dacă te gândeşti mai mult la demnitatea ta, la vremea când o să tragi linie şi aduni – şi preferi mai mult cinstea şi onestitatea, demnitatea şi virtutea în locul stării materiale – atunci, la sfârşit te declari mulţumită de tine. În fond, viaţa plăteşte fiecăruia după faptele lui, conchise Laura. Eu nu am profitat în niciun fel de nimeni. Dar cred că va veni o vreme când viaţa mă va răsplăti şi pe mine pentru tot comportamentul meu în relaţiile cu oamenii!

Eu, periodic, îmi analizez profund atitudinea faţă de mine, cine sunt eu în faţa mea, atitudinea faţă de celălalt şi acolo unde consider că am greşit, mă corectez. Mama mea spunea că, dacă la fiecare dintre noi ar sta la bază principiul: „ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face”! fiecare dintre noi am avea mai puţin de suferit. Nu Dumnezeu ne dă nouă necazuri, oamenii de lângă noi ni le fac, tocmai pentru că, la fel ca şi Ramona, se gândesc numai la ei. El să-i meargă bine. EA să fie iubită, EA să pretindă celui de lângă ea fidelitate, corectitudine, El să i se ofere de către partener, tot ce are ea nevoie – dar despre EA? Vorba aceea: „Crede şi nu cerceta”! Despre ea, se ştie numai ce

vrea EA să spună, sau cum vrea EA să spună. Prin vorbe meşteşugite îi asigură pe ceilalţi de cinstea şi corectitudinea ei şi ceilalţi merg pe „mâna ei”. Descriindu-se aşa de frumos… ceilalţi se simt păcătoşi în faţa ei, chiar şi datori că au întâlnit… aşa o fată, „cinstită şi corectă”!

— Da, Laura, asta înseamnă că nu sunt proastă deloc, mai spuse Ramona.

— Nu eşti proastă, dar îţi repet: „viaţa nu iartă” şi la urmă ai să realizezi că te-ai irosit degeaba, pentru că, în final, tot ai să găseşti pe cineva care te va descoperi aşa cum eşti în realitate, nu cum te pretinzi a fi! Iartă-mă că sunt atât de dură cu tine, dar adevărul nu ţi-l poate spune decât prietenii. Ştii vorba ceea: „ulciorul nu merge de multe ori la apă”?! Nici nu ştii cât de mică este lumea şi te va descoperi… că, atunci când Radu este plecat, mai treci şi pe la Ionuţ, că de… tu eşti fată bună şi nu poţi să-i laşi pe niciunul să sufere…!

— Ştiţi ceva – eu mă duc la culcare. Ajunge cu filosofia voastră de doi bani. Eu mâine plec la Paris, aşa că trebuie să mă odihnesc. Noapte bună!

— Noapte bună, răspunseră fetele, aproape într-un glas!

Laurenţiu nu a mai dat niciun telefon, deşi trecuse două săptămâni de când îl sunase Sanda şi o rugase să închidă, că o va suna el. Dacă nu ar fi fost la ura alături de ea, cu sfaturile ei înţelepte, i-ar fi fost mai greu să treacă peste această etapă. Era dezamăgită cum nu mai fusese niciodată. Nu întâlnise până acum un bărbat mai laş decât Laurenţiu. Iubirea ei murea încet-încet. Se spune că o iubire mare, adevărată, nu se uită niciodată şi nu moare niciodată. Dar Sandei, în uitarea ei pentru Laurenţiu, o ajuta chiar acest caracter murdar al lui. De cum aflase că este însărcinată, el nu o mai sunase. Dacă ar fi fost un bărbat integru şi responsabil, nu ar fi procedat aşa. Putea să spună că nu-şi doreşte copilul şi era mai bine. Ar fi fost mai cinstit şi ar fi arătat că are caracter. Nu-i nimic, procedând în acest mod, pe Laurenţiu îi era mai uşor să-l uite. Ce-i drept, nu judeca întotdeauna cu mintea. Când

este vorba de iubire judeci cu inima. Dar, în momentele de luciditate, îşi dădea seama că un astfel de om era mai bine să nu-l ai prin preajmă. În viaţă treci prin multe necazuri şi ca să le rezolvi, este nevoie de doi. Probabil că aşa ştie el să „rezolve” problemele care apar în viaţă – prin neimplicare. Prin indiferenţă totală şi iresponsabilitate.

Ramona a plecat la Paris cu Radu, călătorind cu maşina lui personală, un „Audi”.

— Vezi, condu mai încet, Radule că îmi este rău.

— Dar trebuie să merg în coloană, Ramona, nu au cum să mă ocolească alţii, pe aici, pe serpentine.

— Radule, dacă nu conduci mai încet… opreşte, că eu mă duc la gară şi tu te duci singur.

— Ramona, dar asta este viteza normală. Vezi că depăşesc pe cineva, ca să-mi spui că merg cu viteză?

— Radule, opreşte să cumpărăm ceva de mâncare.

— Păi, ce vrei să cumpărăm?

— Opreşte lângă o piaţă.

— Bine.

Au călătorit aproape toată ziua, după care au găsit şi au închiriat, pentru o seară, o cameră la hotel. A doua zi au plecat mai departe. După vreo două zile de călătorie au ajuns la destinaţie. Mai întâi s-au cazat, după care au mers la restaurant, să mănânce ceva.

Dimineaţa au vizitat oraşul, iar seara au intrat într-un supermarket. Au cumpărat tot ce aveau nevoie – au umplut coşul – după care au colindat câteva magazine.

— Radule, vezi ce frumoasă este bluziţa aceasta? Mi-o cumperi? Costă numai 30 de euro!

Ramonei nu-i scăpa niciun magazin fără ca să treacă prin el. Îi plăceau mult lucrurile de firmă. A achiziţionat câteva „cârpişoare” şi deja se simţea mai bine.

— Radule, mi s-a făcut foame, haide să mâncăm ceva.

Radu era întotdeauna bine dispus. Chiar şi când era la volan fredona şi schiţa un dans, zâmbea, spunea câte o glumă. Ramona însă avea întotdeauna ceva de reproşat. Ori ceva nu-i plăcea la camera de la hotel, ori nu-i plăcea ce a mâncat, ori că nu întârzie mai mult cu ea într-un

magazin, ori nu-i plăcea viteza cu care conducea Radu. Deşi ea prefera anumite dulciuri, la urmă tot găsea să facă un reproş, precum că putea să ia altceva, mai bun, mai scump. În fine, nimic nu-i convenea pe deplin, dar în acelaşi timp, cu tactica-i caracteristică, nu contenea să-l alinte, folosea cuvinte dulci, ţinea să-i amintească că el contează foarte mult pentru ea şi să fie foarte atent, că ea nu va „înghiţi" o trădare din partea lui. Oricând va putea spune adio relaţiei lor, chiar şi dacă la mijloc va fi un copil! Pentru a fi sigură că pentru Radu numai ea contează îi verifica întotdeauna mesajele şi convorbirile de pe mobil, iar pe calculator verifica cu cine a luat legătura şi ce a vorbit cu acea persoană. Era foarte vigilentă în această relaţie, nu-i scăpa nimic din activitatea lui Radu, din relaţiile lui cu alte persoane, din afacerile lui; dar despre ea – „numai de bine". „Ea era imaculată, era bine intenţionată în această relaţie, era cinstea întruchipată". Tot ce-i aparţinea lui Radu era şi al ei – invers nu se întâmpla la fel. În fiecare oraş prin care trecea cumpăra mereu numai pentru „casa ei", uita întotdeauna să cumpere ceva şi pentru casa lui Radu, deşi când vorbea despre asta, spunea întotdeauna „casa noastră". Era egoistă, materialistă, geloasă, caracteristici pe care de altfel, le şi recunoştea faţă de colegele ei de cameră.

Sanda trecea printr-o perioadă grea. Era confuză. Nu ştia dacă va mai avea încredere în vreun bărbat. Dragostea în care ea a crezut, s-a dovedit a fi o mare dezamăgire. Făcea totul mecanic, acasă şi la serviciu. Mergea pe stradă fără să vadă pe lângă cine sau pe lângă ce trecea. Urca şi cobora dintr-un mijloc de transport şi în final, nici ea nu-şi dădea seama cum ajungea la destinaţie. I se părea că îl vede pe Laurenţiu în orice bărbat. Nu-şi mai dorea nici dragostea lui, nici pe el ca bărbat, dar tare şi-ar fi dorit o explicaţie din partea lui, dar să fie sincer! Să-i spună tot adevărul despre el, despre ce se întâmplă cu el. De ce şi-a imaginat că ea nu-l va înţelege? Iubindu-l aşa de tare ar fi înţeles până şi faptul că nu a divorţat încă de soţia lui, dar, în acelaşi timp, ar fi simţit şi ea, că, la greu, el i-ar fi fost

alături. Dar, din partea lui… uitare…

tăcere! Ce bine este ca în astfel de momente, grele, să ai lângă tine o prietenă, precum Laura. Dacă nu era ea, Laura… Sanda o lua razna.

După plecarea Ramonei, rămăseseră doar ele. Era sâmbătă seara. În sufragerie era curat, era cald, îşi făcuseră baie amândouă. În seara aceea au povestit foarte multe lucruri, intimităţi de-ale lor. Deoarece Laura era din comuna Nucşoara, Sanda de multe ori o rugase să-i povestească ce cunoaşte despre acele vremuri triste prin care au trecut concetăţenii ei. Nu că i-ar fi plăcut discuţiile despre politică, dar a avut şi ea un unchi care a făcut închisoare politică. Şi cum în această seară au povestit de toate, nu aveau nici somn, Sanda o rugă pe Laura să-i împărtăşească din cunoştinţele ei despre „Gruparea Nucşoara" sau „Haiducii Muscelului" de care auzise ea câte ceva de la unchiul său şi de la televizor şi o văzuse chiar şi pe eroina acelui sat – Elizabeta Rizea, iar Laura a început să-i povestească tot ce auzise de la părinţii ei, din ce a mai citit, sau ce se mai auziseră despre asta în sat:

— În Nucşoara, în casa lui Rizea Gheorghe, s-a constituit, în martie 1949, conducerea mişcării de rezistenţă. Din ce-mi amintesc eu, (şi acest lucru stă scris pe piatra funerară închinată acestor eroi), făceau parte Gheorghe Arsenescu, Toma Arnăuţoiu (locotenent de cavalerie, absolvent al Liceului Militar Regele Ferdinand I; Petre Arnăuţoiu (proprietar în comuna Nucşoara, fratele lui Toma, având pseudonimul „Bujor"; Jubleanu Titu din Nucşoara, cu pseudonimul „Prisăcaru"; Ion Jubleanu; Chircă Ion, ţăran din satul Slătioara, comuna Nucşoara; Milea Benone, absolvent de liceu, comuna Nucşoara; Marinescu Virgil, învăţător din satul Secături, corn. Nucşoara, membru P.N.Ţ.; preotul Drăgoi Ion – care a oficiat o rugăciune, invocându-se ajutorul lui Dumnezeu, iar participanţii la acea întrunire s-au legat prin jurământ ca să lupte cu arma în mână împotriva comunismului. Poate te-am plictisit invocând atâtea nume, dar nu ar fi cinstit să nu amintesc aici cât mai mulţi dintre ei.

Procurarea şi transportul armamentului începuse să se facă din toamna anului 1948 spre adăposturile din munte, pregătite de Chircă Ion. Printre cei care au contribuit la această operaţiune s-au numărat Chircă Elena, cu fiul ei, Popescu Constantin, Samoilă Constantin, Chircă Marina şi Simion Ana – surori – toţi din Nucşoara şi alţii.

— Dar pentru ce luptau ei, ce anume nu le conveneau de la acest regim? întrebă Sanda. Deşi nu era chiar străină de realitate dorea totuşi să afle mai multe de la o fiică a satului.

— Ei s-au opus cel mai mult sovietizării şi colectivizării sălbatice instaurate prin teroare de trupele Securităţii! Aşa s-a ajuns la formarea acestor grupări de partizani, care de altfel s-au răspândit peste tot, ajungându-se astfel la un număr de 19 centre de rezistenţă în toată ţara, aşa cum am mai spus. Casa învăţătorului Toma Arnăuţoiu a fost pusă sub observaţie de către cadrele Securităţii din Piteşti, condusă de căpitanul călău, Cârnu Gheorghe, iar Dobrescu, preşedintele cooperativei Muşeteşti, era informatorul regimului. Numărul partizanilor se mărea, adăugându-se grupului şi alţii, precum Ciolan Nicolae din comuna Petroşani şi Gheorghe Mihai, Păţitu Ion, Păţitu Nicolae, Săndoiu Ion, Adămoiu Nicolae, aceştia din urmă din comuna Nucşoara.

După ce fraţii Arnăuţoiu şi Gheorghe Arsenescu au scăpat din încercuirea din 19 iulie, în comună s-a instalat un detaşament operativ şi represiv, care mult timp i-a terorizat pe ţărani.

După ieşirea din acţiune a lui Gheorghe Arsenescu, Mihai Benone s-a predat şi a fost condamnat la muncă silnică pe viaţă, iar după arestarea grupului Arnăuţoiu, a fost rejudecat şi executat cu tot lotul, pe 21 iulie 1959.

Sătenii aprovizionau grupul de partizani cu alimente şi ţigări prin diverşi locuitori care păstrau contactul. Aveau o aşa-zisă cutie poştală, făcută într-o scorbură de copac. Unii săteni au fost descoperiţi şi arestaţi. Implicarea preotului Victor Popescu în sprijinirea grupului de partizani a fost dovedită abia în anul 1958, după arestarea

ultimilor membri ai rezistenţei.

Îţi povestesc aşa cum îmi vin în minte, mai adăugă Laura, întâmplările tragice din acei ani grei…

În anul 1949 a fost arestată preoteasa Ecaterina Drăgoi şi a fost chinuită în mod barbar de colonelul de securitate Mihăilă de la Piteşti. Nenorocirile se ţineau lanţ în sânul familiilor din Nucşoara. Şi soţia învăţătorului, Ecaterina Marinescu, a fost arestată, făcând cinci ani de închisoare, din 1950 până în iunie 1955.

Arestările au continuat în satele Nucşoara şi Poinărei. Se făceau presiuni din ce în ce mai mari asupra sătenilor pentru a-i denunţa pe partizani după care se treceau şi la arestări.

La sfârşitul anului 1955, grupul de conducere al partizanilor era ascuns în pădurea Aluniş, într-o grotă naturală, situată la marginea localităţii Poinărei. Dacă mergi pe o anume uliţă din Poinărei, poţi chiar zări intrarea în grotă.

În anul 1956 s-a născut Ioana-Raluca, fata Mariei şi a lui Tomiţă. Se spune că a fost născută şi a crescut în acea grotă timp de doi ani de zile. Partizanii spuneau că răsărise o „Floare de colţ”. Printr-un scenariu, în 1958, după doi ani, fraţii Toma şi Petre Arnăuţoiu au fost atraşi de inginerul agronom Grigore Poinăreanu la un „cazan de ţuică” din satul Corbi. Aici au fost înconjuraţi de securişti, în urma unui denunţ, convinşi fiind că somniferul pus în ţuică îşi va face efectul şi aşa îi vor prinde. Au reuşit însă să iasă din încercuire, sărind gardurile de prin livezi, dar până la urmă au fost prinşi şi duşi la grotă, unde erau ascunşi ceilalţi. Toma Arnăuţoiu a fost obligat să ceară celor din grotă să se predea. Fundul grotei se găsea la 6 – 7 m. adâncime. Tânărul Ion Jubleanu, a ajutat-o pe Maria Plop să iasă împreună cu fetiţa de doi ani, iar când cele două au coborât pe platou, Titu Jubleanu s-a aruncat cu grenada în grotă, de unde a fost scos mort. Pădurea deasă de jugastru şi carpen acoperea de minune aceste grote în care se ascundeau partizanii. Aici îşi făcuseră depozite de alimente şi îmbrăcăminte, de unde plecau să aprovizioneze

şi alte locuri, când acolo situaţia devenea precară. După 3 ani de rezistenţă acest grup a fost arestat. Conducerea partizanilor trecuse acum în grija fraţilor Arnăuţoiu şi este cunoscută, aşa cum am mai spus, sub denumirea de „Gruparea Nucşoara” sau „Haiducii Muscelului”.

Din lotul principal al organizaţiei de rezistenţă împotriva comunismului au fost executaţi 17 partizani. Sentinţa a fost finalizată la 21 iulie 1959, la Jilava. După arestarea fraţilor Arnăuţoiu şi până la executarea lor, au avut loc sute de arestări. Gruparea de rezistenţă armată anticomunistă Arnăţoiu-Arsenescu a dat de furcă securiştilor un întreg deceniu. Te îngrozeşti când auzi de chinurile prin care au trecut ţăranii din aceste localităţi.

Cei îndrăgostiţi de natură nu mai aveau curajul să meargă pe munte din cauza agenţilor care mişunau în căutarea partizanilor. În această perioadă satele au fost depopulate, locuitorii luând drumul închisorilor, bineînţeles după ce mai întâi erau schingiuiţi.

— Dar despre eroina satului, Elizabeta Rizea, ce-mi poţi spune? întrebă Sanda.

— Elizabeta Rizea poate fi considerată o martiră a închisorilor comuniste. Ea s-a născut la 28

Iulie 1912, în comuna Domneşti, judeţul Argeş, în familia lui Ion şi a Mariei Şuţa. Era nepoata liderului ţărănist Gheorghe Şuţa, ucis de comunişti în anul 1948. S-a alăturat din demnitate şi solidaritate umană luptătorilor din grupul Arsenescu-Arnăuţoiu, care s-au opus, în munţii Făgăraş colectivizării care se făcea prin teroare. Ea a mai fost numită şi duşman al poporului, iar gospodăria ei a fost etichetată drept „casă de bandiţi”, apelative ce constituiau cele mai grave acuzaţii în statul comunist. De fapt, „a fi bandit” era cuvântul de ordine pentru toţi cei care se opuneau în vreun fel regimului de atunci. Aşa erau „alintaţi” şi deţinuţii politici din Penitenciarul de la Piteşti. În închisoarea de la Piteşti, E lisa beta Rizea a fost legată în lanţuri. După câţiva ani de detenţie nu a mai putut merge pe picioare. Securiştii îi distruseseră genunchii. Mergea precum animalele, folosindu-se de cele patru

membre. Pe cap nu mai avea niciun fir de păr, deoarece, în timpul interogatorului, a fost atârnată cu podoaba capilară de un cârlig înfipt în tavan. A fost scalpată, legată în lanţuri, bătută cu lopata, arsă, lăsată în ger – condamnată la moarte, apoi sentinţa schimbată în închisoare pe viaţă. Şi totuşi Dumnezeu a vrut să supravieţuiască. Bătută şi schingiuită de căpitanul Cârnu, povesteşte ea – „îmi făceam cruce cu limba în cerul gurii şi mă rugam la Dumnezeu să nu spun nimic, să nu trădez pe nimeni”. A murit la 91 de ani.

Regimul comunist a făcut în multe cazuri, în temutele sale închisori, – „din oameni slabi – oameni puternici şi din păcătoşi – sfinţi”, aşa cum îmi amintesc că am citit undeva, deoarece m-a interesat istoria satului meu.

— Dar nu mi-ai povestit ce s-a mai întâmplat cu acea fetiţă, care s-a născut în grotă.

— După cum am auzit şi eu, acea fetiţă, fiica lui Toma Arnăuţoiu şi a Mariei Plop, a fost luată de către regimul comunist şi dusă la un Orfelinat, iar de aici a fost luată şi înfiată de familia Ion Voicu. Mama mea a auzit că acum este o violonistă de succes, a scris şi câteva cărţi despre grupul de partizani din comuna ei, şi că, ar fi dat statul în judecată pentru reabilitarea părinţilor ei şi pentru aşi primi drepturile ce i se cuvin din moştenirea părinţilor, însă actualmente, în acea casă, şi astăzi se află Poliţia comunei Nucşoara. Nu i-a fost retrocedat nimic, eu aşa ştiu! Nu-mi mai amintesc însă prin ce împrejurare a aflat că este fiica lui Toma Arnăuţoiu şi a Mariei Plop.

— Laura, deşi a fost o poveste tristă, eu am reuşit să uit pentru moment de problemele care mă macină pe mine şi am realizat totodată că au fost şi sunt probleme mult mai grave prin care trec alţi oameni, fără şi să aibă vreo vină. Aşa că, de azi, uit şi eu trecutul şi să văd ce-mi rezervă viitorul. Îl uit pe Laurenţiu şi uit, în egală măsură, de bucuriile şi necazurile pe care mi le-a adus.

— Şi eu mă bucur că laşi în urmă trecutul şi că, deşi tu m-ai rugat de multe ori să-ţi povestesc ce s-a întâmplat în satul meu, niciodată parcă nu aveam timp pentru asta.

Vezi, există un timp pentru toate! Numai când auzi despre dramele altora, care sunt mai mari decât ale tale, te consolezi spunându-ţi: „Ooo, ale lor sunt incomparabile, mult mai mari decât problemele mele!”

— Bună, Sanda! Ce faci? De ce mergi aşa de absentă? La ce te gândeşti?

— Aa… bună Dorule! Eu fac bine, dar tu ce faci? Oare de când nu ne-am mai văzut noi?

— Păi, dacă stau să mă gândesc mai bine, cred că nu ne-am văzut de la terminarea facultăţii.

Cei doi fuseseră colegi de facultate, însă nu se văzuseră de foarte mult timp.

— Păi dacă tot ne-am întâlnit după atâta timp, eu zic să mergem să bem o cafea!

— Da, este o idee bună! Haide, spune tu unde să mergem.

— Uite, aici în colţ, este o cafenea!

Doru, foarte atent, îi trage un scaun de sub masă şi o invită pe Sanda să se aşeze.

— Care mai este viaţa ta Sanda? Lucrezi în Bucureşti? Eşti căsătorită?

— Pune şi tu câte o singură întrebare, ca să pot să-ţi răspund!

— Iartă-mă, dar am simţit nevoia să ştiu absolut totul despre tine. Tu ştii prea bine că eu te simpatizam din facultate. Şi dacă atunci nu am avut curajul să ţi-o spun, acum nu vreau să scap ocazia!

— Păi să încerc să-ţi răspund. Da, lucrez în Bucureşti! Şi nu m-am căsătorit încă!

— Mă satisfac ambele tale răspunsuri… deocamdată!

— Ha, ha, ha! Dar tu? Consideră că ţi-am pus aceleaşi întrebări!

— Consideră că ţi-am răspuns la fel. Stau în Bucureşti şi… încă nu m-am căsătorit. Nu spun că nu am încercat de câteva ori, dar am rămas numai în stadiul de prietenie şi nimic mai mult.

— Şi eu la fel, răspunse Sanda! Sunt chiar la sfârşitul unei relaţii, în care am crezut foarte mult şi… iată… nu a

fost să fie!

Se făcuse foarte târziu, fără să realizeze acest lucru. Întâlnirea cu un vechi prieten, depăna rea amintirilor comune este ca o terapie pentru suflet. Îşi povestiseră viaţa unul altuia, astfel încât, la despărţire, au simţit că între ei nu mai există niciun secret. Şi-au luat rămas-bun, cu promisiunea fiecăruia că, de-acum, se vor întâlni mai des.

Ramona se întorsese de puţin timp, de la serviciu, când… sună telefonul… Era Ionuţ. Fostul ei prieten. Încă îl mai iubea. Împreună au trăit o dragoste tumultuoasă. Şi-au făcut unul altuia foarte multe probleme. S-au înşelat reciproc, dar după fiecare „escapadă”, se întorceau unul la celălalt. Ionuţ, îi spuse Ramonei (ca de obicei) că îi este tare dor de ea. Ramona, la început i-a spus că are o relaţie „sudată” cu Radu şi… nu poate veni. Dar, după multe stăruinţe şi vorbe frumoase, Ionuţ a convins-o să-i facă o vizită.

— Eu plec la Ionuţ, spuse Ramona!

— Unde pleci, măi, Ramona… îi zise Laura! Cum rămâne cu Radu?

— Dacă plec până la Ionuţ, asta nu înseamnă că îmi stric eu relaţia cu Radu! Nu-I las eu să-mi scape. În fond el este „ordonatorul meu de credite”. Şi dacă ar fi să mă căsătoresc, l-aş alege tot pe Radu, dar… pe Ionuţ îl iubesc. Asta este! Nu-i pot comanda inimii.

— Dar… nu ai conştiinţa încărcată? Tu poţi să te împarţi, aşa, între doi bărbaţi?

— Da… pot! Numai Ionuţ ştie de Radu… Radu nu ştie de Ionuţ! Şi nici nu văd de unde ar putea afla. Doar dacă voi… prietenele mele… (şi arătă cu degetul arătător către fiecare) i-aţi putea spune ceva lui Radu!

— Tu ştii bine că noi n-o să spunem nimic, doar eşti prietena noastră. Dar lucrurile acestea, oricât le-ai ascunde, tot se află, deoarece ele fac parte din categoria „păcat” şi ca orice păcat… se plăteşte!

— Mai sunt şi păcate care nu se plătesc!

Şi… oricât au „parlamentat” ele în jurul acestui

subiect, tot nu au reuşit s-o convingă pe Ramona de contrariu. Ea continua să se îmbrace, să se fardeze, fără să-i pese de sfaturile prietenelor ei.

După ce a plecat Ramona, fetele au rămas să-şi dea cu părerea asupra caracterului Ramonei. Niciuneia nu-i plăcea comportamentul ei în relaţiile cu bărbaţii. În rest, era o fată bună, o prietenă bună. Întotdeauna găseau la ea o vorbă bună, întotdeauna era dispusă să le împrumute cu bani. Împărţea cu ele tot ce primea de mâncare de la părinţii ei, însă nu reuşea s-o convingă să fie loială unui bărbat. De fiecare dată, se întorcea pentru o aventură la… celălalt.

Ramona a venit a doua zi. Fericită şi… fără nicio remuşcare, dar şi cu „mâna goală”, nu aşa cum venea de la întâlnirile cu Radu.

Pe Ramona o cunoscuseră şi părinţii lui Radu. Au plăcut-o din „prima”. Nici nu putea fi altfel. Ramona avea un stil de a se făcea plăcută. Începea prin a se lăuda cu cinstea ei, cu… calităţile ei… cu… pretenţiile ei în privinţa bărbatului care urma să-i fie soţ… ce mai, nu puteai să nu îndrăgeşti o asemenea fată! în concluzie, l-au sfătuit pe Radu să… „nu lase să-i scape un asemenea… noroc”! Având susţinere şi din partea părinţilor lui Radu, Ramona, se simţea foarte sigură pe ea. Radu era ca şi soţul ei. Ce mai conta… o aventură… două!

Ramona era „meşteşugită” la vorbe frumoase… mai puţin la fapte!

— Domnişoară Sanda, uitaţi-vă puţin pe aceste acte – şi secretara îi întinse Sandei câteva hârtii, timp în care, în uşă, apăru Doru.

— Scuzaţi-mă, se bâlbâi puţin Doru, dar nu era nimeni… aşa că, iată-mă, Sanda. Îţi cer scuze că am venit aşa… fără să sun înainte. Dar, treceam pe aici şi… ce mi-am zis: „Ia să merg… s-o văd pe Sanda!”… Asta este… dacă mi-ai spus unde lucrezi!

— Nu-i nimic Doru. Intră. Ia loc.

— Mulţumesc!

— Ce mai faci? Ai terminat programul?

— Da! Şi sper s-o faci şi tu, ca să plecăm undeva… să mâncăm ceva. Ce zici?

— Sigur, mai stăm numai 5 minute – să termin de văzut nişte acte şi… să se termine şi programul!

Au plecat împreună ca doi vechi prieteni. Doru a îndrăznit chiar să-şi petreacă braţul pe mijlocul ei şi s-o ţină mai aproape de el. Sanda se simţea din nou femeie.

Doru i-a propus Sandei să meargă împreună la părinţii lui.

— Dorule, dar mai aşteaptă, să ne cunoaştem mai bine!

— Dar ne cunoaştem destul de bine. De câţiva ani, nu? iar Doru îi făcu Sandei cu ochiul, când îi întâlni privirea.

— Mai vorbim până sâmbătă.

— Vezi numai să nu-mi spui că… a intervenit ceva!

Au plecat la părinţii lui Doru. Sanda s-a simţit bine în familia lui. Şi părinţii lui Doru au plăcut-o pe Sanda. Se schimbase mult de la prima ei relaţie cu un bărbat. Ea făcea parte dintre acei oameni care învaţă ceva din greşelile lor. Şi ea, într-adevăr… se schimbase. Fusese supărăcioasă, posesivă, chiar „rea de gură”, dar… fată deşteaptă… a văzut că… a pierdut mult fiind aşa, încât, se schimbase după relaţia avută cu Andrei şi Laurenţiu. A fost o vreme când, în relaţia ei cu Andrei, se luase „în gură” şi cu părinţii lui. Crezând că îl are pe el de partea ei şi-a permis de câteva ori să se certe cu părinţii acestuia. Andrei, fusese aşa de manipulat, încât acesta îşi uitase şi părinţii, uita să le mai dea un telefon, să le mai facă o vizită, deoarece Sanda găsea de cuviinţă că era de ajuns să meargă numai la părinţii ei. După ce a încheiat relaţia cu el a realizat că, fiind mai blândă, mai comunicativă, mai analistă, nu avea decât de câştigat. O perioadă mare de timp, după ce a terminat-o cu Andrei, a văzut greşelile pe care le-a făcut. Oricum, părinţii sunt părinţi şi niciodată un băiat şi o fată nu vor trăi fericiţi, atâta timp cât, părinţii sunt neglijaţi, ori nemulţumiţi. Un citat din biblie spune aşa: „Iubeşte pe mama ta şi pe tatăl tău, pe fratele tău şi

pe sora ta – ca să-ţi fie ţie bine”. Şi fată deşteaptă cum era, a învăţat din această experienţă că, oricât de mult o iubea prietenul ei, nu putea face abstracţie de părinţii lui! Chiar dacă Andrei la început nu a văzut aceste lucruri, în final ele au fost unul din motivele despărţirii. Cu o asemenea carte de vizită s-a prezentat în faţa părinţilor lui Doru. Deci, nu avea cum să nu o placă. Nici nu apucase să plece că, părinţii lui Doru, le făcuseră deja o nouă invitaţie de a reveni acasă la ei.

Radu i-a propus Ramonei să meargă undeva la munte şi să aleagă ea unde! Ramona însă nu ştia ce să facă. Tocmai îi promisese lui Ionuţ că va petrece cu el cele două zile libere de la sfârşitul săptămânii. Se afla din cauza aceasta într-o dilemă. Să-l aleagă pe Ionuţ pentru a face dragoste două zile, închisă între patru pereţi – sau să-l aleagă pe Radu pentru a beneficia de bunăstarea pe care i-o asigura el, cumpărându-i pe deasupra şi tot ce-şi dorea şi. bineînţeles şi aceea de a petrece aceste două zile în natură? Pentru ea chiar era o problemă. Şi… n-a avut de lucru şi i-a cerut sfatul Laurei. Laura, care nu accepta absolut deloc comportamentul Ramonei, începu să o muştruluiască, să-i ţină o adevărată lecţie de morală. În definitiv, o prietenă adevărată îţi spune unde greşeşti şi nu te lasă să persişti în greşeli.

— Ştii ceva? – nici nu vreau să mai ştiu ce planuri ai sau cum funcţionează mintea ta. De ce nu pui capăt uneia dintre relaţii? Nu crezi că viaţa îţi va plăti? – încheie Laura.

— Da… am şi găsit cui să-i cer eu sfaturi… Uitasem că mă iei cu „chestii” de-a stea despre viaţă! Tu ştii că eu am altă teorie despre viaţă, „să nu laşi să-ţi scape nimic”. Parc-ai fi mama. Şi dumneaei tot aşa îmi face morală… „Ramona, potoleşte-te… Ramona, căsătoreşte-te… că viaţa trece… trece şi tinereţea… trece şi frumuseţea…” Sfaturi de om bătrân! Dar şi tu?!

— Păi, ţine cont şi de sfaturile celor bătrâni. Pentru că ei au trecut prin viaţă şi… după o oarecare experienţă, spre sfârşit… au tras şi ei câteva concluzii. Nu este numai

o vorbă, că, „Dacă n-ai un bătrân, să-l cumperi”? Nici atâta măcar nu ai învăţat, că vorbele din popor sunt făcute pentru a trage noi învăţăminte din greşelile altora. Proverbele noastre sunt adevărate teorii despre viaţă. Deştept este cel ce învaţă din greşelile lui, dar şi mai deştept cel ce învaţă din greşelile altora!

— Ei, bine… opreşte-te. Uite, am să plec cu Radu.

— Bine-ar fi dacă ai pleca mereu cu Radu. Şi dacă ai fi mereu cinstită cu el, şi dacă l-ai iubi mai mult pe el (sau numai pe el), decât pe Ionuţ sau mai ştiu eu pe cine. Băiatul acesta văd că dă totul pentru tine, în schimb tu ce-i oferi lui? Sex, care oricum îţi place şi ţie, că doar eşti tânără, nu?

Radu, i-a oferit Ramonei, două zile de vis, pentru că, deşi la ura spunea că nu ştie să-şi trăiască viaţa şi că nu ar fi trebuit să-i ceară ei sfatul, până la urmă, Ramona, i-a urmat totuşi sfatul şi a plecat cu Radu. Au servit masa la restaurant, i-a cumpărat tot ce şi-a dorit, au vizitat obiectivele turistice cele mai importante din zonă, sau plimbat, s-au distrat, aşa cum multe fete şi-ar dori să întâlnească un partener ca el. Dar nu toate fetele sunt aşa de norocoase, precum Ramona. Şi pentru că aşa-i în viaţă – exact oamenii care nu merită… au noroc.

Luni, după terminarea programului, pe cine vede Ramona, chiar venind din sens opus? Pe Laurenţiu. Fostul prieten al Sandei. Rapid, în capul ei, a şi făcut o strategie. Da, o să-l oprească pe Laurenţiu şi-i va spune cine este.

— Bună, Laurenţiu!

— Bună, zâmbi Laurenţiu. Ne cunoaştem cumva?

— Da, ne cunoaştem. Eu sunt prietena şi colega de cameră a Sandei. Nu-ţi mai aminteşti?

— A, da!

— Ramona, aşa mă cheamă… şi îi întinde mâna lui Laurenţiu.

Laurenţiu, care era un tip mereu pus pe noi cuceriri, foarte galant, îi ia mâna Ramonei şi cu gesturi tandre, i-o sărută.

— Îmi pare bine Ramona. Dar dacă nu m-ai fi oprit, nu te-aş mai fi recunoscut! Sanda, ce mai face?

— Sanda, face bine.

— Tu? ai terminat divorţul?

— Păi… se bâlbâi Laurenţiu, încă nu!

— Durează mai mult, probabil, pentru că aveţi un copil!

— Da, se poate!

Şi Laurenţiu o invită pe Ramona la o cafea. Voia să afle mai multe lucruri şi despre Sanda.

— Cu plăcere, spuse Ramona şi plecară împreună să servească o cafea.

Laurenţiu încercă, într-un fel, să se scuze că nu a mai putut să o apeleze pe Sanda. Nu ştia cum să aducă vorba de „sarcina" Sandei. Era tare curios, dar, laş cum era, nu a mai dorit s-o caute pe Sanda, de teamă să nu afle o veste care nu i-ar fi fost pe plac – aceea de a fi rămas cu sarcina! Fără prea mult efort din partea lui Laurenţiu, Ramona i-a povestit totul despre Sanda: şi că a scăpat de sarcină şi că… şi-a găsit un prieten nou etc.

Aşa stând lucrurile, lui Laurenţiu nu i-a fost deloc greu să-i dea Ramonei o întâlnire.

Laurenţiu, aşa cum am spus, era un bărbat frumos, care plăcea oricărei femei. Pe deasupra, ştia şi cum să se facă plăcut şi iubit. Cucerirea unei femei făcea, de-acum, parte din preocupările lui. Devenise a doua lui „meserie", iar Ramona, care, aşa cum spusese de foarte multe ori, nu lăsa să-i scape nimic de la viaţă. Iubea tot ce întâlnea. Ea să se simtă bine! Ei să-i fie bine. Cu fiecare nouă cucerire, Ramona, uita… de cealaltă relaţie, iar când Radu a sunat-o şi i-a propus să se întâlnească, ea a motivat că… „regretă mult, dar nu poate, pentru că trebuie să meargă acasă, la părinţi". Şi tot în felul acesta începuse Ramona să-i „ocolească" şi pe ceilalţi „iubiţi" ai ei, motivând tot felul de lucruri, neadevărate. La fiecare nouă „achiziţie" dădea tot ce avea mai bun în ea: impresiona, se arăta gospodină, cinstită, loială, nu refuza nicio nouă întâlnire la început de relaţie. Ce mai, făcea impresie bună fiecărui nou partener.

Cu Laurenţiu se întâlnea din ce în ce mai des. Mergeau şi în afara oraşului, dar, adeseori, îşi petreceau timpul la câte un hotel. Nu le spusese nimic colegelor şi prietenelor ei de cameră. Nici cu Ionuţ nu se mai întâlnea în ultimul timp, deşi pe el îl iubea cel mai mult, – tot pe motiv că merge mai des pe acasă, la părinţii ei.

Sanda şi Doru deveniseră din ce în ce mai apropiaţi. Simţeau că împreună se completează. Doru regreta foarte mult că relaţia lor nu începuse mai demult. De câte ori Doru îi cumpăra ceva Sandei, ea îl atenţiona:

— Lasă… nu-mi mai cumpăra nimic, nu-ţi mai cheltui banii!

— Cu tine făceam avere, Sanda, dacă eram mai demult împreună!

— Nu, dar nu-mi place să cheltui banii fără rost, pe toate prostiile, după care să constat că nu era musai să am acel lucru.

— Tocmai de aceea îmi face mie plăcere să-ţi cumpăr câte ceva, pentru că tu nu ceri nimic. Ţie, niciodată, nu-ţi trebuie nimic. Dacă, sistematic, mi-ai cere câte ceva, poate că nu ţi-aş mai lua, sau, nu mi-ar face atâta plăcere să-ţi cumpăr, aşa cum o fac acum. De altfel, să ştii şi tu, că acesta este un test pentru un bărbat. Pentru un bărbat deştept… ha, ha, ha… aşa cum sunt eu! Dacă femeia cu care iese are întotdeauna nevoie de câte ceva, atunci poţi intra la bănuieli. Nu ştii dacă te iubeşte pe tine sau iubeşte banii tăi. Am întâlnit femei care nu doreau decât „să-şi vadă sacii în căruţă”, cum s-ar spune. După ce îşi făceau „plinul” oricând puteau să-ţi spună – „PA”. La început sufereai… mai mult că ai fost un prost… dar în final… nu aveau niciun regret!

Doru şi Sanda îi vizitau tot mai des pe părinţii bărbatului şi nu mergeau niciodată cu mâna goală. Obişnuiau să-i facă mamei lui cadouri frumoase. Îi scoteau pe aceştia la câte un picnic sau vizitau câte o mănăstire sau vreun obiectiv turistic. Sanda era atât de apropiată de părinţii lui că aceştia au îndrăgit-o şi o considerau deja nora lor, iar ea, în gândul ei, spunea că-şi spală „păcatele”

din cealaltă relaţie, unde avusese tot felul de pretenţii şi se purtase foarte rece cu ei.

Tot discutând pe orice temă, ajunseseră să-şi facă planuri pentru viitor. Amândoi îşi doreau o casă la curte, multă verdeaţă, doi copii care să se joace, o mică piscină, câţiva pomi fructiferi…

Când s-au oprit din visare au hotărât ca, sâmbăta viitoare, să meargă la munte. Sanda îi spuse lui Doru: „lasă că ştiu eu o pensiune, unde se mănâncă bine, este foarte intim şi nici nu costă prea mult”.

— Bine, aşa vom face, spuse Doru, şi au stabilit şi ora plecării.

— Ramona, tu nu prea mai stai pe-acasă, îi zise Laura!

— Şi… îmi simţi lipsa?

— Da!

— Ce… nu ai cui să-i mai faci morală?

— E bine ca o prietenă adevărată să-ţi spună unde greşeşti, nu crezi? o apostrofa de fiecare dată Laura, poate în final vei înţelege şi tu ceva!

— Probabil, dar eu am propria mea teorie despre viaţă, ţi-am mai spus!

— Am constatat, Ramona, dar viaţa… nu iartă! De câte ori să-ţi repet? Ai citit cartea lui I. Grecea „Viaţa nu iartă?”

— Nu! Şi ţi-am mai spus, lasă tu „filosofiile” tale. Încearcă-le cu altcineva. Ai văzut că eu nu le savurez! Şi dacă nu ai nimic împotrivă, eu merg să fac un duş, după care mă duc la culcare. Mâine dimineaţă plec la munte.

— Noapte bună, zise Laura, gesticulând şi dând din mână, fără să o mai întrebe cu „care dintre ei pleacă”.

Sanda se culcase deja mai devreme, aşa că, Laura, luă o carte în mână, stinse televizorul şi se apucă de citit, iar când s-a trezit sâmbătă dimineaţa, ceva mai târziu, a constatat că rămăsese singură în apartament.

— Nu a rămas decât „filosoafa”, constată ea, gesticulând şi vorbind singură: „am să-mi fac o cafea, o să-mi aranjez un mic dejun, o să ascult muzică, o să…” Alo!

Da, eu sunt, Laura! Cine e la telefon? Radu? Prietenul Ramonei? Păi… Ramona nu este cu tine? Nu! Nu ştiu… Mi-a spus că pleacă la munte şi… sau la părinţii ei… (rectifică imediat Laura, când şi-a dat seama că a greşit) … credeam că este cu tine!… Nu? Poate nu am înţeles eu bine… Iartă-mă… şi Laura, imediat realiză că nu trebuia să-i spună lui Radu unde este Ramona. Dar… i-a scăpat. Bine, Radu! La revedere! De altfel nici Laura nu ştia mai mult, decât că „mâine dimineaţă pleacă la munte”, dar nu-i spusese Ramona şi cu cine!

— Unde am rămas… spuse din nou Laura, vorbind tot de una singură.

Sanda cu Doru se instalaseră confortabil la pensiunea în care fusese ea, cu prietenele ei, atunci când îl cunoscuse pe Laurenţiu. Au hotărât să comande micul dejun în cameră. Coborând, Doru se întâlni cu alţi doi tineri, care veniseră să se cazeze. S-au salutat respectuos, au schimbat câteva cuvinte, spunând că se vor întâlni să facă o excursie pe munte. Când s-a întors Doru cu micul dejun, bucuros, o anunţă şi pe Sanda, că au mai sosit doi tineri, foarte drăguţi şi că, poate vor ieşi undeva împreună.

— Sunt din Bucureşti?

— Nu ştiu, nu i-am întrebat!

— Oricum ar fi, nu strică niciodată o relaţie.

— Aşa m-am gândit şi eu. Poate facem o plimbare împreună, pe munte.

— Dacă sunt la fel de comunicativi ca noi, bineînţeles că vom face.

Nici prin cap nu-i trecea Sandei că „cei doi tineri, drăguţi”, nu erau alţii, decât Laurenţiu cu Ramona. Cum ele nu se văzuseră în ultimele două seri, sau mai degrabă nu comunicaseră, au hotărât – separat – să meargă la aceeaşi pensiune, deoarece, Ramona cunoştea bine acea unitate. Iar Sanda, tot din acelaşi motiv, pentru că îi plăcuse cum au petrecut la acea pensiune. Cât despre Doru, el nu-i cunoscuse niciodată pe cei doi.

Laura ştia că cele două prietene şi colege de cameră ale ei erau plecate la munte, însă nu ştia nici unde, nici cu

cine a plecat fiecare în parte (mai precis nu ştia cu cine a plecat Ramona). De Sanda, bănuia că a plecat cu Doru.

— Gata, Laurenţiu, am făcut dragoste cât pentru „un an”, aşa că, ne îmbrăcăm, mergem să mâncăm la un restaurant, după care ne mai plimbăm puţin prin staţiune, că deja s-a făcut foarte târziu pentru a mai urca pe munte.

— Mâine o să urcăm pe munte şi tot acolo o să servim şi masa, la o cabană. Pentru asta ne rezervăm toată ziua.

Laura, după ce s-a răsfăţat singură toată ziua citind, uitându-se la televizor, îngrijindu-şi manichiura şi pedichiura… vorbind singură prin casă, în momentul când îşi spunea că „va mai face un duş, după care va sta în faţa televizorului până ce va adormi”, aude soneria şi merge să deschidă, uimită că sună cineva. Nu aştepta pe nimeni.

— Scuză-mă, Laura, te superi dacă intru şi o aştept aici pe Ramona?

— Nu mă supăr Radu, dar nu cred că se întoarce în seara asta… se fâstâci, Laura!

— Eu sunt sigur că se întoarce, că altfel m-ar fi anunţat, să nu-mi strice tot weekendul.

Laura, luată pe nepregătite, n-a putut decât să îngaime un „intră”, silabisit şi… tărăgănat.

— Radu, îţi fac o cafea?

— Da, Laura, te rog, deşi este cam târziu pentru o cafea!

— Şi pentru mine este târziu acum pentru o cafea, dar am să mă „sacrific”!

S-au aşezat la o cafea şi au tot discutat despre toate şi despre orice. Au spus împreună bancuri, au râs, au glumit… Uitase şi Radu de ce venise, dar şi Laura uitase că-l are în faţă pe iubitul colegei ei de cameră!

— Vai, ce târziu este, Laura! Nici nu mi-am dat seama cum a trecut timpul…

— Nici eu…

— Iartă-mă, Laura, că te-am ţinut atâta în seara asta şi ţi-am dat tot programul peste cap.

— Oricum nu aveam nimic de făcut.

— Un lucru este sigur Laura, mi-a făcut mare plăcere să discut cu tine. Ramona întotdeauna spunea despre tine că eşti „filosoafa casei”. O filosoafă care, de altfel, constat că mie îmi plac tare mult „filosofiile tale”. Încă o dată, te rog să mă scuzi. La revedere!

— La revedere, Radu… o să-mi facă plăcere să ne mai revedem. Pa! I-a scăpat această remarcă mai mult din politeţe, dar spusă probabil de undeva, din subconştient.

După ce a încuiat uşa, Laura simţea că s-a încărcat cu energie. Nu credea că unele discuţii, pot fi aşa de plăcute şi reconfortante. Se simţea bine. Era în acelaşi timp şi puternic emoţionată. Oare de ce simţea nevoia să-l mai revadă şi… să mai discute cu el? De ce oare această discuţie, cu el, îi crease ei aşa un confort emoţional? Să fie oare „chimie”, să fie pe aceeaşi lungime de undă? Să fie sufletul pereche? „Laura, trezeşte-te”? îşi spuse ea cu voce tare. „Este iubitul prietenei tale, ce Dumnezeu”!

Cu aceste sentimente adormi Laura într-un târziu din noapte.

Ramona, împreună cu Laurenţiu, au coborât la micul dejun. Au mâncat, s-au îmbrăţişat, s-au sărutat, iar în momentul când s-au luat de braţ, pentru a pleca să viziteze staţiunea, apare Doru şi acesta, din mers, îi salută, îi strânge mâna lui Laurenţiu, iar Ramonei îi sărută mâna, gândind şi spunând în acelaşi timp, cu un regret în glas, „dacă veneam puţin mai devreme şi noi, la micul dejun, poate plecam acum împreună, însă prietena mea încă nu era aranjată, aşa că mai întârzie puţin”!

— Nu face nimic, spuse Ramona. Altă dată! Şi au plecat de braţ spre maşină.

Doru a comandat şi el micul dejun. Imediat a apărut şi Sanda.

— Dacă te grăbeai puţin ai fi făcut cunoştinţă cu cei doi tineri drăguţi, însă n-au mai vrut să ne aştepte.

— Îmi pare rău! spuse Sanda.

— Nu trebuie să-ţi pară rău. Într-un fel este mai bine că suntem numai noi doi. De altfel, de aceea am şi găsit refugiul la munte, pentru a fi numai noi doi, nu?

Radu a mai sunat-o pe Ramona, însă aceasta ori nu răspundea la telefon când vedea numărul lui, ori îi închidea pur şi simplu, iar dacă se întâmpla să răspundă şi acesta dorea o întâlnire cu ea, motiva întotdeauna că are altceva de făcut. A suferit el puţin din această cauză, dar în final s-a gândit că poate este mai bine aşa, că prea se săturase de mofturile lui Ramona şi de snobismul ei. Deşi era o fată de la ţară, şi nici bogată, el totuşi se îndrăgostise de ea, însă începuse să îl pună puţin pe gânduri ifosele ei.

După două săptămâni, Laura a primit un telefon de la Radu, în care îi propunea o întâlnire, şi lăsa la alegerea ei felul cum îşi vor petrece timpul – la un film, la un restaurant sau să-şi petreacă duminica la un picnic. Şi cum Laura stătea numai în casă în ultima vreme, singură, prietenele ei având parteneri, acceptă fără prea multe comentarii propunerea lui Radu: „Da, sunt de acord să merg la un picnic”, – şi îi lăsa ei puterea de decizie. De-abia după ce a închis telefonul, Laura, s-a gândit „oare am făcut bine că am acceptat să merg cu Radu la picnic”? Cât despre Ramona ştia că ea se întâlneşte cu un alt bărbat. Nu ştia însă şi cu cine. Să fi renunţat la Radu în favoarea lui Ionuţ? Sau a „cucerit” pe altcineva?

În ultimul timp prietenele ei veneau foarte târziu acasă, aşa încât nu aveau prea mult timp de stat la „bârfe”, cum o făceau astă-iarnă, când era la curent cu tot ce se întâmplau cu ele. „Dar ce-mi mai bat eu capul cu tot felul de lucruri. Dacă Radu m-a invitat pe mine, înseamnă că, Ramona, precis este cu altcineva”! Laura îşi punea tot felul de întrebări, dar în acelaşi timp continua să se pregătească pentru întâlnirea cu Radu. S-a îmbrăcat adecvat pentru eveniment, fără să ia nimic la ea, deoarece Radu îi spusese că nu trebuie să aducă sau să pregătească nimic. El se va ocupa de tot. Aşa că, la ora stabilită s-au întâlnit, iar Radu a dus-o într-un loc mirific, o poieniţă aidoma unei ilustrate. Peisajul era atât de frumos, Radu atât de manierat, că totul te invita la visare. Şi… La ura ştia să viseze frumos. Era specialitatea ei… „mamă, mamă, uite ce-mi face Andrei!… Andrei, n-o mai supăra pe Maia…”. Această scenă, între un

băieţel şi o fetiţă care alergau prin curte i se înfăţişă aidoma pentru o secundă.

— Laura, vrei să ţii tu tava cu mici – o trezi Radu din visare pe Laura.

— Sigur, Radu, nu ştiu la ce visam, se prefăcu ea!... şi luă tava cu mici în mână, iar Radu îi aşeza frumos pe grătar.

Constată la Radu că făcea totul cu drag şi minuţiozitate. De asemenea, se îngrijise de toate, aşa încât, deşi au servit masa la pădure, nu le-au lipsit nici confortul şi a fost şi o masă bogată. S-a simţit chiar bine. Radu i-a povestit, după aceea, câte ceva din atitudinea şi caracterul nestatornic al Ramonei şi bineînţeles că şi ea o recunoştea în această minuţioasă descriere. Credea că ştie totul despre ea, dar, Laura a rămas uimită de tot ce a mai aflat de la Radu, deşi el a spus totul cu multă reţinere.

Sanda, plecase de la serviciu şi urma să se întâlnească cu Doru. Mergea gânditoare când, la o distanţă de 50 de m, pe aleea parcului, îl vede pe Doru stând de vorbă cu un băiat şi o fată, cei doi, ţinându-se de braţ. Când se uită mai bine, ce să vadă – era chiar Ramona cu Laurenţiu. Nu se poate... I s-au înmuiat picioarele când i-a văzut. Nici nu ştia pentru ce avea atâtea emoţii – pentru că îl revedea pe Laurenţiu după atâta timp, sau pentru că el era la braţul Ramonei. S-a ascuns după un copac şi privea înspre ei, neştiind ce să mai creadă. „Dar de unde îi cunoştea Doru? şi... pe cine cunoaşte dintre ei doi? pe Ramona... sau pe Laurenţiu?” Stătea acolo, după copac, aproape nemişcată, fără să-şi dea seama că unii trecători se uitau la ea cam ciudat. Într-un târziu îl vede pe Doru cum îşi ia la revedere de la cei doi, iar ea iese repede din „ascunzătoare”... şi „pitită” în spatele a doi tineri, a plecat în întâmpinarea lui Doru. Când s-a apropiat de el, l-a strâns în braţe şi preţ de câteva secunde nu i-a mai dat drumul. Îi tremurau genunchii. Şi-a dat seama că şi vocea îi tremura, când i-a pus lui Doru următoarea întrebare:

— De unde îi cunoşti tu pe cei doi cu care ai stat de vorbă mai devreme?

— Aaa, m-ai văzut? Păi, ei sunt tinerii de care ţi-am vorbit când am fost la munte!

— Cuuum?

— Da ce te miri aşa Sanda, ce-ai păţit?

— Păi în viaţa mea nu m-a uimit ceva mai mult decât ceea ce-mi spui tu acum!

— Cum aşa?

— Păi, după ce-ţi voi spune cine sunt cei doi, urmează să rămâi tu… uimit!

— Da? uimeşte-mă!

— El este Laurenţiu, fostul meu prieten de care ţi-am vorbit, iar ea, Ramona, prietena şi colega mea de cameră!

— Nu se poate, Sanda! Chiar că sunt foarte uimit! Păi, să zicem că Laurenţiu ar putea ieşi cu orice femeie, dar Ramona, care ştie destul de bine, din câte mi-ai povestit, prin câte ai trecut tu din cauza lui, cum a putut să-ţi facă aşa ceva? Sau cum a putut să-şi facă ei aşa ceva? Ce caracter are Ramona asta? şi de-altfel, mi-ai spus că ea are o relaţie cu cineva!

— Da, are o relaţie cu un băiat foarte bun, aproape la două săptămâni o scoate din casă, oferindu-i o excursie la munte. Aaa, fără să mai pun la socoteală că i-a oferit excursii şi în câteva ţări străine. Dar, aşa cum se întâmplă în viaţă, omul bun nu are noroc, în speţă prietenul ei, Radu. Dar, poate că-i mai bine aşa pentru Radu. Ţine Dumnezeu cu el! Vorba ceea: „orice rău este spre bine!”

— Şi Doru, continuă… Da, despre ei îţi vorbeam. Păi, acolo i-am şi cunoscut, iar acum este prima dată când îi văd după ce ne-am întors de la munte!

— În cazul acesta, Doru, este mai bine că nu ne-am întâlnit la munte. Mi s-au înmuiat picioarele numai că i-am văzut stând de vorbă cu tine, dar dacă ne întâlneam faţă în faţă? Nu ştiu cum aş fi reacţionat în atare situaţie. Şi de acum încolo, nu ştiu cum voi mai putea locui cu Ramona în acelaşi apartament.

— Te muţi la mine, Sanda!

— Nu ştiu dacă mă voi muta la tine, dar clar că va trebui să plec de acolo. Îmi pare rău de Laura. O să-mi

lipsească – ea şi sfaturile ei! în orice caz, nici în seara asta nu sunt pregătită să dau ochii cu Ramona. Aşa că... da... „diseară voi dormi la tine!

— O.K. Haide atunci să trecem pe la un Supermarket să facem cumpărături.

— Sărut mâna! Ce faci Laura?

— Bine, Radu. Tu?

— Te-am sunat, dacă eşti dispusă, aş dori să mergem undeva!

— Bine, sunt de acord, spune-mi unde ne întâlnim, să nu vii tu după mine până aici, să dăm nas în nas cu Ramona!

— Eu zic să ieşi la bulevard şi să te iau de acolo!

— O.K., în 30 de minute voi fi acolo!

Laura a închis telefonul şi a continuat să vorbească cu voce tare: „Cu ce sunt eu mai bună decât Ramona, dacă accept să ies cu Radu? Dar de ce Ramona l-a trădat, de ce l-a părăsit fără nicio explicaţie? se consolă ea singură. Oare cu cine este acum, Ramona, de vine întotdeauna târziu acasă? Doamne, iartă-mă, dacă sunt vinovată, dar eu cred că nu, din moment ce ea l-a părăsit. A continuat aşa, Laura, să-şi pună întrebări, să-şi dea singură răspunsurile; în acelaşi timp, tot ea trăgea şi concluziile în timp ce se pregătea să-l întâlnească pe Radu. În momentul când să iasă din bloc, se întâlneşte cu Ramona, care o întrebă:

— Unde ai plecat Laura, la ora asta? Ţie nu îţi este caracteristic să mai ieşi din casă după o anumită oră!

— Ramona, vorbim. Acum mă grăbesc!

Intrată în casă, constată că nici Sanda nu era. Probabil că a ieşit cu prietenul ei, vechiul ei coleg de facultate. Oare cum o fi arătând?

Cu aceste gânduri intră la duş, după care s-a retras în camera ei, adormind de îndată. De mult nu se mai culcase ea aşa devreme!

Sanda a rămas la Doru, nu o noapte, ci o săptămână. A comunicat între timp cu Laura la telefon. Nu i-a povestit în schimb nimic de Ramona şi de motivele ei reale pentru care nu a mai venit să doarmă acasă. Îi spunea numai „am

să-ţi povestesc eu, Laura!”

— Radule, tu ce ai de gând să faci în relaţia ta cu Ramona? întrebă Laura.

— Dumnezeu a fost bun cu mine că mi te-a scos în cale, exact atunci când am descoperit cum este de fapt Ramona, şi atunci când aveam mai mare nevoie, decât oricând, să am pe cineva alături! Credeam că ţi-ai dat seama că pentru mine acest episod s-a încheiat. Împreună cu tine încep un nou capitol din viaţa mea. De fapt viaţa este concepută pe etape, cicluri şi capitole. Şi slavă Domnului că am ieşit din această relaţie teafăr şi nevătămat, sufleteşte şi emoţional vorbind. Toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi venit în seara aceea la tine şi acum pot să-ţi mărturisesc că mi-ai plăcut mult chiar de atunci. Am prevăzut că ceva nu este în regulă cu Ramona, am venit „acasă la voi” să verific ce joc face Ramona. În acelaşi timp am vrut să te cunosc şi pe tine personal, că... Ramona, fără să-şi dea seama că de fapt pe tine te laudă, ci nu te critică, aşa cum de altfel ea intenţiona, vorbea cu multă ranchiună despre tine şi filosofia ta despre viaţă şi ca atare, am ţinut să te cunosc. Vezi, fiecare dintre noi avem şi un motiv ascuns. Oricât de buni am fi, avem interesul nostru. Suntem puţin egoişti. Aşadar, mi-a plăcut ce am văzut şi trebuie să ştii, că în acea seară am fost mai mult cu capul în nori. Aproape că m-am îndrăgostit de tine la prima vedere!

— Dacă eşti atât de sincer cu mine, atunci şi eu trebuie să-ţi spun că şi mie mi-ai plăcut foarte mult, din prima seară. Simţeam că suntem făcuţi unul pentru celălalt. Singura reţinere o aveam din cauză că Ramona îmi este colegă de cameră.

— Este probabil cineva, acolo sus, care vede mai bine decât noi de ce avem nevoie. Şi poate că nu este nimic întâmplător!

— Justiţia divină, care, în cazul nostru a funcţionat şi a făcut dreptate. Să i se dea fiecăruia ce i se potriveşte. Dar, câteodată, şi justiţia mai intră în concediu şi nu este la datorie să facă fiecăruia dreptate. De aceea unii nu au

parte de ea. Sau, unii, lipsesc când se împarte dreptatea!

— Ce bine că noi nu am lipsit de la această „împărţire”!

— Da, s-a întâmplat să fim „pe fază”, glumi Laura!

Săptămâna în care Sanda cu Doru au locuit împreună a decurs foarte bine. S-au comportat ca soţ şi soţie. Ştia fiecare atribuţiunile care îi revin, fără să comande unul celuilalt. Pe muteşte, fără a da ordine unul altuia, au realizat că îşi îndeplineau sarcinile exact aşa cum se cuveneau. Dacă Sanda gătea, Doru era prin preajmă şi îi ajuta la tocat zarzavatul; dacă ea călca rufe, el dădea cu aspiratorul; dacă el mergea să facă cumpărături, ea ştergea praful. Când treburile casei erau gata, se îmbrăcau şi plecau la plimbare. N-au avut niciun motiv de ceartă sau supărare. Se completau perfect unul pe celălalt. Văzând că se înţelege atât de bine cu Sanda, fără să mai pună la socoteală faptul că o şi iubea, ultima dată când a ieşit la cumpărături, Doru a trecut şi pe la bijutier şi i-a luat Sandei un inel de logodnă. Îşi frământa mintea cum să facă atunci când îi va cere Sandei să poarte inelul şi să accepte să-i fie soţie. A rezervat o masă la restaurant. În prealabil a aranjat cu şeful de sală al acelui restaurant, surpriza. Aşa că, a doua zi, a rugat-o pe Sanda să vină mai devreme de la serviciu pentru a merge să ia masa la restaurant pe motivul sărbătoririi unei perioade de timp de când ei doi se reîntâlniseră.

Cei doi s-au îmbrăcat frumos – parcă mai frumos decât altă dată – şi au plecat, fericiţi şi mulţumiţi de relaţia lor, Doru petrecându-şi mâna pe umărul ei. Au comandat, au servit un meniu bogat, iar când li s-au adus desertul, Sandei i s-a înmânat de către un ospătar şi un frumos buchet de trandafiri roşii în care era prins un mic pliculeţ.

— Doamnă, am fost trimis la dumneavoastră cu acest buchet de flori!

— La mine!? Nu se poate. Cred că este o greşeală!

— Nu, doamnă, sunt pentru dumneavoastră!

Sanda, roşind de emoţie, dar şi întrebându-se de

unde ar putea fi buchetul de flori, aşează buchetul pe masă şi deschise pliculeţul, în care stătea scris următoarele:

Sanda, nu ştiu cum am trăit până acum fără tine. Tu, pentru mine, întruchipezi toate elementele vitale. Fără tine, nu ştiu să mai trăiesc! Acceptă, te rog, să fii partenera mea de viaţă şi primeşte acest inel, cu toată dragostea mea!

Doru

Imediat, după ce a citit aceste cuvinte, Sanda se emoţionă atât de tare, că a sărit la gâtul lui Doru şi l-a îmbrăţişat cu toată puterea ei, spunând… DA!

Erau atât de fericiţi şi emoţionaţi că au atras atenţia şi celorlalţi clienţi din restaurant, încât aceştia s-au trezit aplaudând, plăcându-le foarte mult „această scenă”! Cei doi s-au înclinat, în dreapta şi în stânga, făcând reverenţe, la toţi cei care au fost martori la fericirea lor şi care îi aplaudaseră.

În zilele următoare, Sanda a stabilit cu la ura o întâlnire. Când vor fi numai ele două în apartament, Sanda să vină pentru a-şi lua lucrurile rămase, mai precis atunci când Ramona nu va fi acasă. Sanda nu era încă pregătită să dea ochii cu Ramona. La ura a rămas mută de uimire când a auzit cu cine a petrecut Ramona în ultimul timp. Ea credea că Ramona se întâlneşte ori cu un alt bărbat, ori cu Ionuţ.

La ura a felicitat-o pe Sanda şi i-a urat numai de bine, atât ei cât şi lui Doru. La rândul ei, i-a promis Laurei că o va invita la ea acasă, acolo unde locuiau, împreună cu iubitul ei, logodnicul ei.

— Şi eu am ceva să-ţi spun Sanda. Nu ştiu cum să încep. Se potriveşte, şi nu prea, cu ce ţi-a făcut Ramona ţie… eu i-am făcut Ramonei. Singura diferenţă este că, ea l-a abandonat pe Radu, iar el a simţit nevoia să povestească cuiva despre Ramona, şi mai ales faptul că l-a părăsit, fără nicio explicaţie. Dar, mai bine să-ţi povestesc exact ce s-a întâmplat. Şi la ura îi explică Sandei, cu lux de amănunte, de la început, până la sfârşit, toată povestea dintre ea şi Radu. Mai adaugă şi că, a încercat să stea de

vorbă cu Ramona, să-i explice că a căutat-o Radu. De asemenea, am rugat-o să-i dea o explicaţie… de ce l-a părăsit… însă Ramona nici nu a vrut să audă, şi dintr-odată, eu, m-am trezit întrebând: „Atunci… pot să mă întâlnesc eu cu el?” – la care Ramona, fără să mai stea pe gânduri, mi-a răspuns: „Poţi să-l iei şi de bărbat, dacă-ţi place de el”!

— Nu se poate, Laura!… A renunţat ea la un bărbat atât de bun, precum Radu, în favoarea lui Laurenţiu, care… până la urmă, nici nu ştim ce statut social are!?

— Da, închipuie-ţi că aşa mi-a răspuns!

— Prevăd că, nici n-o să treacă prea mult timp şi Ramona va regreta amarnic. Nu mai contează că s-a jucat cu viaţa altora, dar s-a jucat… şi se joacă cu viaţa ei! Nici ea singură nu mai ştie ce vrea.

Cele două prietene s-au îmbrăţişat, şi-au urat sănătate şi fericire şi şi-au promis, să rămână şi în continuare la fel de bune prietene.

Ramona urma să se întâlnească cu Laurenţiu. Venise mai devreme cu o jumătate de oră la întâlnire, deoarece nu dorea să mai treacă peacasă, să o întâlnească pe Laura şi să-i dea din nou „sfaturi” despre cum să-şi trăiască ea viaţa. Îl vede mai de departe pe Laurenţiu. Se gândeşte să-l sune şi să-i facă o farsă. Să-i spună că nu se poate întâlni cu el deoarece a intervenit ceva. Dorea să-l vadă cum reacţionează. Îl vede cum răspunde la telefon şi înainte de a apuca Ramona să-i spună ceva, el se scuză că „a intervenit ceva” contramandând întâlnirea. Ramona, uimită, îl vede pe Laurenţiu din acel „unghi” cum acesta se întâlneşte cu o femeie, o sărută, îi ia sacoşa din mână şi pornesc împreună, braţ la braţ, în sens opus. Ramona nu apucase să-i spună că ea este la câţiva metri de el, aşa că, Laurenţiu şi soţia lui (deoarece ea era femeia cu care se întâlnise) se pomenesc salutaţi, din spate, de către o femeie, care părea foarte supărată:

— Bună! Deranjez?

Laurenţiu, în momentul acela, a încremenit! Nu i se mai întâmplase ca vreo „relaţie” de-a lui să se întâlnească

faţă în faţă şi cu soţia lui. Se fâstâci şi nu ştia cum să reacţioneze, când o aude pe soţia lui, spunând:

— Nu, nu deranjaţi, dar ne cunoaştem?

— Ce-i drept pe dumneavoastră nu vă cunosc şi nici acum nu ştiu cine sunteţi, deşi v-am mai văzut în seara de revelion. Permiteţi-mi să mă prezint:

„Ramona, prietena lui Laurenţiu!”

— Amelia, soţia lui Laurenţiu! Aaaz sunteţi colegi de serviciu?

— Nu doamnă, sunt femeia din viaţa lui Laurenţiu!

— Cuuum? întrebară în acelaşi timp şi soţia, dar şi Laurenţiu, oprindu-se pe loc, totodată.

— Laurenţiu, dar nu mă prezinţi doamnei?

— Ramona… îi explică el soţiei, gesticulând şi din mâini, o cunoştinţă, iar către Ramona, arătă… şi… soţia mea!

Şi Ramona, fără să lase o pauză să spună şi soţia lui ceva, îl întreabă pe Laurenţiu:

— Dar nu spuneai că eşti în divorţ cu soţia ta? Şi până să răspundă Laurenţiu, îl întreabă soţia lui:

— Aşa ai spus Laurenţiu, că suntem în divorţ?

Lui Laurenţiu îi tremurau şi dinţii în gură când a auzit-o pe Ramona (el era de altfel un om laş, care nu putea să-şi asume răspunderea, mai ales acum în faţa unui fapt împlinit). De altfel aşa sunt toţi bărbaţii care înşală. Credea că lui îi „merge” bine, se lăuda altor bărbaţi că, „se descurcă”, dar niciodată nu ar fi crezut că va fi pus în faţa faptului împlinit. Nemaiştiind ce să răspundă, le trage pe amândouă deoparte, pe o alee unde nu se prea circula, şi îi spuse Ramonei:

— Cu ce drept vii tu şi mă abordezi pe stradă spunând asemenea aberaţii?

— Eu? Spun eu aberaţii? E clar că nevasta ta, sau ce-o fi… nu ştie ce faci tu, atunci când eşti plecat în „delegaţie”! Nu i-ai spus că ai o relaţie? Pentru că mie mi-ai spus că eşti în divorţ cu soţia ta!

Soţia lui Laurenţiu se uita uimită la discuţia celor doi, neştiind dacă este vis sau realitate. Ea, se înţelegea bine

cu soţul ei, sau cel puţin aşa credea. El era atent, grijuliu, spunea că o iubeşte, îşi iubea şi copilul, acasă se comporta cu tandreţe faţă de ei, era politicos… aşa că, nu ştia ce să mai creadă şi… pe cine să creadă.

— Amelia, îi zise Laurenţiu soţiei: Am să-ţi explic eu cine este această femeie.

— Ce să-mi mai explici, după cum văd, voi doi vă cunoaşteţi foarte bine! S-a recomandat ca fiind „femeia din viaţa ta”. Eu, până în momentul acesta, am crezut că sunt singura femeie din viaţa ta, dar văd că mi-ai ascuns acest lucru foarte bine! Aşa că, te rog, rămâi cu această „femeie din viaţa ta” şi lămuriţi lucrurile. Amelia era o femeie „finuţă”, o

„Adevărată doamnă”, căreia nu-i plăceau nici scandalurile şi cu atât mai puţin scena care se desfăşura în faţa ochilor ei. Şi până ce Laurenţiu să se dezmeticească, ea îi luă plasa din mână şi plecă fără alte explicaţii.

Rămas numai cu Ramona, Laurenţiu îşi luă iar acea „faţă” de om neputincios în faţa unor situaţii dramatice, pe care el le crease, şi-i reproşă prietenei lui:

— Îţi place ce-ai făcut? Eşti mândră de tine? De ce ai intervenit în relaţia cu soţia mea? Nu ai mai avut răbdare să-mi rezolv eu singur problemele?!

Bineînţeles că, Laurenţiu, voia să repare lucrurile, astfel încât să n-o piardă nici pe Ramona, dar nici pe soţia lui, Amelia. Numai că, Ramona, mai versată în probleme de acest gen, şi-a dat imediat seama ce urmărea Laurenţiu prin atitudinea lui. Aşa că ea îi dă un „ultimatum” în care îl atenţionează că, „ei să-i spună acum, pe loc, cum rămâne cu relaţia lor – se desparte de soţie şi rămâne cu ea, sau se întoarce la nevastă?!

Laurenţiu, neaşteptându-se la aşa o scenă, el care nici nu ştia cum să se despartă de cineva, aşa, în plin scandal, plecă capul. Ştia numai cum să cucerească o femeie, nu şi cum să o părăsească. El le abandona fără ceartă. Le părăsea prin abandon total, fără să mai sune. Dar, acum, nici de Ramona nu s-ar fi despărţit, dar nici de soţia lui. Îi spuse acesteia:

— Este prea mult pe ziua de azi, iar la această întrebare îţi răspund altă dată. Acum mă duc după soţia mea, şi plecă, întorcându-i spatele Ramonei.

Nici pentru ea nu era uşor, deoarece până acum nu o părăsise nimeni, doar… ea îi părăsise pe ei. Astfel, se văzu dintr-odată, singură, părăsită, fără să ştie cum să reacţioneze. Pentru moment s-a aşezat pe o bancă, supărată, răscolită, confuză, şi deodată, îi căzură câteva lacrimi pe obraz. A stat aşa, nemişcată, fără să mai poată gândi, iar într-un târziu se ridică greoi şi plecă înspre casă. Pe la ura nu a găsit-o. Îi era şi mai greu, în singurătatea aceea apăsătoare. Neştiind ce să facă, îl sună pe Laurenţiu, însă acesta nu i-a mai răspuns la telefon, nici acum, nici în zilele următoare. Atunci a tras singură concluzia că, el a ales-o pe soţia lui. Nu rămânea decât să-l uite şi să meargă mai departe. Era însă dureros. I se întâmplase aşa ceva pentru prima dată. S-a gândit atunci la vorbele Laurei. Viaţa i-a plătit. Aşa credea ea atunci! Dar nu, încă mai avea ceva de plătit!

Trecuse o săptămână. Nu i-a povestit nimic Laurei de teamă să n-o muştruluiască. Nici de Sanda nu mai ştia nimic, mai ales de intimităţile ei. Se întâlneau, dar fiecare se retrăgea seara în camera ei. Se simţea golul lăsat prin plecarea Sandei.

— Ia să-l sun pe Radu, se gândi Ramona şi să nu mai „plâng” eu după niciun bărbat.

— Alo, Radu… Ramona la telefon. Ce faci? Bine? Eşti de acord să ne întâlnim după-amiază, pe la orele 17.00?

— După-amiază, Ramona, am o altă întâlnire. Deci, nu, nu pot!

Ramona, când a auzit din gura lui Radu un NU hotărât, pentru o vreme s-a blocat, nu-l mai recunoştea, s-o refuze pe ea, Ramona, când ea, pentru el, era un adevărat lider, şi altă dată el ar fi anulat orice întâlnire sau problemă pe care ar fi avut-o.

— Cum, nu poţi să anulezi acea întâlnire pentru mine?

— Nu, Ramona, nu pot! Dar poţi să-mi spui la telefon

despre ce este vorba.

— Vreau să te văd! Vreau să vorbim!

— Despre ce?

— Despre noi! A trecut prea mult timp de când nu ne-am văzut!

— Şi ce, îţi era dor de mine?

— Da, îmi este dor de tine! Nu-ţi vine să crezi?

— De ce, ai încheiat de curând o relaţie şi eşti singură acum?

— Radule, trebuie să ne vedem şi îţi explic atunci!

— Ramona, nu se mai poate. Am înţeles de la la ura că ţi-a spus că noi suntem împreună!

— Cum sunteţi împreună? Tu şi la ura aveţi o relaţie?

— Da! Şi mai ştiu că, Laura, cu bunul ei simţ ţi-a cerut şi „permisiunea” ta!

Deodată, Ramona şi-a adus aminte cuvintele spuse de Laura şi răspunsul pe care i l-a dat ea: „Dacă vrei, poţi să-l iei şi de bărbat, dacă-ţi place de el”. Doamne, cum a putut să facă o asemenea prostie. Unde mai găseşte ea un bărbat aşa, ca Radu, iubitor şi cu o stare materială bună. Ea putea spune că a văzut „lumea” împreună cu el!

— Alo, Ramona, mai eşti la telefon?

— A, da, iartă-mă! Şi… Radu, te mai întreb o dată, nu vrei să ne întâlnim totuşi să discutăm? Avem prea multe amintiri împreună ca să uităm acum de tot ce a fost între noi!

— Sărut-mâna, Ramona. Îmi cer scuze, dar sunt apelat pe celălalt telefon.

Şi Ramona a simţit din nou cum este părăsită, pentru a doua oară. Nu-i venea să creadă, că ei, femeia care-i juca pe degete pe bărbaţi, i se întâmplă aşa ceva. Ea care trecea de la un bărbat la altul fără dificultate, fără s-o mustre conştiinţa. De abia acum a realizat cum este să fii părăsită fără niciun fel de explicaţie din partea partenerului.

Nu, nu trebuie să mă las copleşită de acest refuz. Ia să-l sun pe Ionuţ. Era liberă şi nu dorea să petreacă singură, închisă în casă, aşa cum făcea Laura. A, da,

Laura. Lasă că o să am eu „ac şi de cojocul ei”. Ce, a stat la „pândă”? Ea care era cea mai raţională dintre noi, tocmai ea să-mi ia iubitul?”

— Alo, Ionuţ. Ramona sunt! Ce faci? Eşti bine?

— Da, sunt foarte bine!

— Aşteaptă-mă, că vin la tine!

— Ramona, nu sunt acasă. Împreună cu prietena mea, sunt la munte. Tocmai pregătim un grătar. La revedere. Sărut-mâna! Şi a închis telefonul.

Ramona, care era o fire foarte tare, de data aceasta a izbucnit într-un hohot de plâns. Nu-i venea să creadă că a rămas singură, părăsită de cei mai buni prieteni ai ei. Simţea nevoia să bea ceva! Ei îi plăcea berea, dar neavând aşa ceva în casă, găsi o sticlă de coniac. Îşi turnă într-un pahar, bău o înghiţitură, se scutură un pic din cauza tăriei. Mai bău o înghiţitură şi se puse pe plâns. Era singură în casă! Sanda se mutase, La ura întârzia, nu mai apărea nici ea. Îi simţea lipsa, deoarece pe ea mereu o găsea acasă. Atunci îşi aduse aminte de ce a spus Radu, că se va întâlni cu Laura. Doar de aceea a refuzat-o pe ea. Bea... şi plângea. Se crease o situaţie în care ea nu se aflase niciodată! mai rămăsese puţin din sticlă şi adormise cu capul pe masă. Aşa a găsit-o Laura când s-a întors acasă. A apucat-o pe după umeri, şi cu greu a reuşit s-o urce pe canapeaua de la sufragerie. A învelit-o cu o pătură. Ramona, a mormăit ceva, dar nu s-a trezit. Laura, a făcut un duş şi a mers şi ea la culcare, frământându-se totuşi până târziu de starea în care o găsise pe prietena ei şi întrebându-se: oare ce i se fi întâmplat atât de grav de a găsit-o băută în halul acesta, că doar Ramona nu obişnuia să bea!

Era duminică dimineaţa. Laura s-a trezit, a făcut cafea pentru ea şi Ramona. Le-a aşezat pe masa de la sufragerie şi în timpul acesta, prietena ei, se trezi. O durea capul îngrozitor. Era derutată. Nici nu ştia de ce se afla în starea aceasta. S-a ridicat din pat, a mers la baie şi când a dat ochii cu Laura, a uitat de planul pe care şi-l făcuse, acela de a o „certa”, acuzând-o de faptul că i-l luase pe

Radu. Se simţea bine că era totuşi cu cineva! Nu mai era singură! Şi până la urmă a realizat că Laura nu avea o vină aşa de mare, că doar o atenţionase şi aproape îi ceruse permisiunea de a se întâlni cu Radu dacă nu mai sunt împreună. Şi ea, „deşteaptă" care era „pe cai mari" o îndemnase „să-l ia şi de bărbat dacă îi place". Trebuia atunci să aibă proprietatea cuvintelor. Dar ea? Nu, ea era prea atrasă în momentul acela de Laurenţiu ca să se mai gândească la consecinţe. Aşa că, a servit o cafea în „linişte" cu Laura, după care au discutat, ca nişte fete civilizate, fiecare asumându-şi răspunderea pentru faptele sale. Laura a fost chiar afectată de ce i s-a întâmplat Ramonei, dar viaţa merge mai departe, cu bune şi cu rele. Important este să ai curajul să laşi în urmă toate greşelile şi să te gândeşti ce este mai bine să faci pentru viitor. Trecutul oricum nu-l mai poţi schimba. În acea dimineaţă, Laura şi Ramona, erau cele mai bune prietene. Niciodată nu se mai întâmplase ca ele să se afle în bucătărie şi împreună să gătească. Şi tot pentru prima dată Ramona asculta de sfaturile pe care i le dădea Laura. Şi i-a povestit, aşa cum altă dată o făcea pentru Sanda, poveşti auzite de ea, care aveau menirea să-i mai d ist ragă atenţia, să mai uite de problemele ei, sau ale altora, pentru… a se simţi mai bine.

— Într-adevăr Laura, tu chiar ai darul să-l faci pe om să-şi uite necazurile lui şi să… meargă mai departe! Am să încerc să uit şi eu de ele şi să devin mai bună decât am fost până acum.

Erau zile în care Ramona ducea dorul unui bărbat. Altă dată, deşi era „ocupată" cu o relaţie, se întâmpla adesea să găsească şi pe altcineva. Acum, deşi era singură, nu întâlnea pe nimeni cu care şi-ar fi dorit să iasă din casă, să meargă la o plimbare, să comunice cu cineva, care să o invite să facă o excursie într-o altă ţară. Nimic. Şi din lipsă de altceva, îşi cumpăra băutură.

Amelia a divorţat de Laurenţiu. Viaţa între ei nu a mai decurs bine după ce a aflat de „ieşirile" lui. A fost bine atâta timp cât nu a ştiut nimic. Ea nu a putut să ierte când

a aflat că Laurenţiu o înşela. Ramona, aflase că Laurenţiu divorţase şi voia din nou să aibă o relaţie cu el, dar de fiecare dată acesta îi închidea telefonul până când, într-o seară, îl vede la braţ cu altcineva, trecând pe celălalt trotuar, fără ca el să o vadă. Atunci, a înţeles de ce nu-i mai răspundea la telefon.

Laura, împreună cu Radu s-au căsătorit. Au doi copii, băiat şi fată, şi… aşa cum visase ea cu ochii închişi la acel picnic, numele copiilor ei i-a botezat Andrei şi Maia. Şi-au construit o casă frumoasă, cu piscină, au tot ce le trebuie. Merg adesea, împreună cu Sanda, Doru şi copiii lor la munte, la un grătar sau petrec revelionul împreună. Sunt foarte buni prieteni.

Ramona s-a mutat, cu chirie, într-o garsonieră. A încercat de atunci multe relaţii cu bărbaţii, dar niciodată nu i-a mai ieşit pasienţa să întâlnească vreunul ca Radu, care să-i satisfacă toate mofturile şi să-i cumpere tot ce îşi dorea ea. Se descurca greu numai din salariul ei. Era frustrată, decepţionată, simţea că nu mai poate să iubească pe nimeni, dar ce era mai rău – nici pe ea nu putea să se mai iubească. În weekend, neavând niciun prieten apropiat la care să meargă, obişnuia să mai iasă în parc. Aici se aşeza pe o bancă, uneori îşi lua şi ceva de băut, alteori se „ameţea” puţin încă de acasă. Bea câte o înghiţitură şi îi curgeau lacrimile. Pe aceeaşi bancă, la un moment dat, s-a aşezat şi un domn mai în vârstă. Văzând-o că plânge, acesta a întrebat-o:

— Domnişoară, dacă nu sunt prea indiscret, pot să vă întreb ce necaz mare aveţi de vă curg lacrimile? Sunteţi tânără, frumoasă, aşa că aveţi toate viaţa înainte!

— Ramona, privindu-l mirată pe acest domn, şi văzând bunătatea care o degaja privirea lui, îi spuse:

— Chiar dacă v-aş povesti, tot nu aţi înţelege prin ce trec. Şi aşa cum aţi spus, că sunt tânără, ce alte probleme să am, dacă nu în dragoste?

— Povestiţi-mi, şi poate vă dau un sfat. Am o vârstă şi am trecut şi eu prin multe.

Şi Ramona începu să-i spună domnului câte ceva din

greşelile pe care le făcuse, neştiind cum să mai îndrepte lucrurile acum şi ce să facă în viitor.

Domnul Dan, aşa s-a recomandat Ramonei, îi spune următoarea poveste, incredibilă, dar adevărată, – era de fapt povestea lui:

„În anul 1945, la Bucureşti, doi copii – ea, cu numele de Edelin, având 4 ani, şi el, Dan, în vârstă de 9 ani s-au cunoscut în locuinţa familiei lui, unde părinţii ei, originari din Suceava, locuiau cu chirie, în următorii 2 – 3 ani, cei doi, şi-au petrecut împreună timpul la un loc cu alţi copii – băieţi şi fete – de vârsta lor. Edelin, nici astăzi, matură fiind, nu a putut uita modul cum se comporta Dan (mai târziu „Bombonel” – aşa îl alinta mama lui). El se afla tot timpul în preajma ei, ocrotind-o. Ea, pe zi ce trecea, îl îndrăgea tot mai mult, ajungând până într-acolo, încât, seara, la culcare, îi cerea mamei ei, să-l cheme pe Bombonel, pentru a-i da un „pup”.

Văzând afecţiunea unuia faţă de celălalt, mamele discutau între ele: „Ce frumos ar fi dacă aceşti copii vor fi împreună tot restul vieţii”! Şi nu a fost să fie aşa.

Ea a revenit la Suceava, împreună cu părinţii, unde, până în anul 1959 şi-a urmat studiile primare, gimnaziale şi liceale. În anul 1959, familia, fiind de origine evreiască, a primit aprobarea să părăsească România şi să-şi caute o viaţă mai bună, mai liniştită, în Israel.

Din anul 1951 el şi-a luat soarta în propriile mâini, plecând la Galaţi, unde a urmat cursurile Liceului Militar de Marină. Orice relaţie între cei doi adolescenţi s-a întrerupt, ştiind fiind că, regimul comunist, de tristă amintire, interzicea, cu desăvârşire, orice relaţie cu persoane din ţări capitaliste. Astfel căz destinele celor doi s-au frânt precum aripile unor păsări răpuse în zbor. Ea s-a căsătorit cu un cetăţean israelian de origine uruguayană, la numai 18 ani, iar în urma căsătoriei a rezultat o fată. După cinci ani de convieţuire în Uruguay (se pare nu tocmai fericită), ea divorţează, rămânând să-şi crească copilul, pe nume Ariana. Au urmat câţiva ani de singurătate. Se recăsătoreşte apoi cu un bărbat, originar

din Uruguay, cu care convieţuieşte timp de 20 de ani, cu care a avut o altă fată, pe nume Elena. Din motive necunoscute mie, Edelin divorţează şi de cel de al doilea soţ. Timp de 23 de ani s-a dedicat, în exclusivitate creşterii şi educării celor două fete.

El, după terminarea Liceului Militar a urmat cursurile Şcolii Militare Superioare de Marină, în prezent Academia Navală „Mircea cel Bătrân”, absolvind în anul 1958 cu gradul de locotenent.

În anul 1960 s-a căsătorit; în 1963 i s-a născut un băiat, Laurenţiu, în prezent căsătorit şi tatăl unei fete de 22 de ani, absolventă a Institutului de psihologie din Constanţa.

După 41 de ani de căsnicie, „Bombonel” a rămas văduv, soţia, Mariana, decedând după lungi suferinţe cauzate de o boală necruţătoare.

Edelin, după 63 de ani, revine în România şi îşi caută alesul inimii din copilărie. Prin mijloace şi investigaţii inteligente, poliţieneşti aş putea spune, a dat peste el, „Bombonel”, la Constanţa, unde, de aproape 7 ani de văduvie nu mai spera nimic de la viaţă. Şi iată că minunea se petrece: ea în vârstă de 67 de ani şi eu – căci despre mine este vorba, afirmă domnul Dan – de 72 de ani, ne regăsim. Ba mai mult, ea este o femeie de afaceri înstărită, în Uruguay (Montevideo). Mi-a cumpărat bilet de avion şi mă aşteaptă să trăiesc alături de ea tot restul vieţii. Comunicăm mai tot timpul pe internet. Într-o zi am întrebat-o: „Până la vârsta aceasta nu ai avut pretendenţi pentru a încerca o nouă căsnicie?”, iar ea mi-a răspuns aşa: „Am avut destui, dar ei nu mă voiau neapărat pe mine, ci averea mea, lucru care m-a dezgustat şi m-a determinat să-i refuz”.

Urmează acum, luna aceasta, în noiembrie, să ne îmbrăţişăm. Fetele Edelinei sunt bucuroase că, de acum înainte, iubita lor mamă, nu va mai fi singură, având lângă ea un suflet care să o iubească şi să o ocrotească – aşa cum „făceam în anii copilăriei”.

— Domnule Dan, parcă Dumnezeu v-a scos în cale, să

aud aşa o poveste frumoasă şi adevărată, având personajul principal chiar în faţa mea. Eu nu pot decât să vă urez multă fericire şi sănătate şi să aveţi parte de o dragoste împlinită!

Stând de vorbă cu domnul Dan, deodată, le vede pe fostele ei prietene şi colege de cameră, discutând şi mergând la braţ, foarte absente la tot ce era în jurul lor. Şi dintr-odată, Ramona, spuse cu o voce în care se citea tristeţea:

— Uitaţi-vă, cele două, au fost cândva… cele mai bune prietene ale mele!

Sfârşit

TEXT din PREFAŢĂ tradus în limba germană de Răzvan Tomescu

Citind cartea „Cândva… prietene” i-a plăcut atât de mult, că a afirmat: „Nu am mai citit aşa o carte bună dinainte de 1989” şi a tradus o pagină din prefaţă.

Kurz nach dem Debut-Buch „Wussten Sie, dass die Zeit bunt ist”, was erfolgreich von den Lesern geschätzt wurde, die Schrifstellerin, Frau Vasilica Mitrea, freut uns dieses Mal mit dem zweiten Prosaband, was Seiten enthält uber einer reelen Analysis auf die Situation der Frauen în einer Gesellschaft wo Geld und Fäusten Macht haben und fuhrt uns di re ki mit einem künstlerischen Talent in der Aktion ein, în dem Faden des Lebens der drei Freundinen, ein Faden bestreut mit Gedanken, Erinnerungen, Schmerz und Hoffnung…

Das gegenwärtige Thema, insbesonders durch die Erneureung der alten Thema der Reisen în Raum und Zeit, beweist cine gute Gelegenheit uns in das Leben der Heldinen einzufuhren, moderne und unabhängige Frauen, bereit zu einer Glanznummer, sowohl auf professionneler Ebene als auch in der Familie.

Sanda, Laura und Ramona, die drei Figuren, werden uns begleiten în einer angenehmer Reise in der rumänischen Gesellschaft des dritten Jahrtausends. Das Prahova Tal ist noch die Herkunft verschiedener berühmter Liebsgeschichten în unserer Literatur gewesen,

besonders in der Zwischenkriegszeit (durch die Werke grosser Schriftsteller wie Cezar Pe trescu, Cam II Petrescu, Hortensia Papadat – Bengescu, u.s.w.) aber jetzt, im Jahre 2008, die Heldinen werden cine Reisen ins Gebirge durchführen um sich zu kennen, zu wissen, zu lieben în Sinne unseres Alters.

Cercul Militar Constanţa a găzduit; recent; lansarea cărţii „Cândva… prietene" semnată de Vasilica Mitrea. Apărută la editura Nelinişti Metafizice, cartea semnalează diferenţele de personalitate ale unor prietene, care îşi ghidează acţiunile conform propriilor repere care le stabilesc stilul de viaţă. Sanda, Ramona şi Laura îşi trăiesc vieţile pe principii care corespund propriilor norme comportamentale şi atitudinale: „Am creat trei personaje cu trei caractere diferite, pentru că mă obsedează relaţiile umane. În general, relaţiile nu sunt loiale, sunt necinstite, incorecte", spune autoarea cărţii. Una dintre „obsesiile" exprimate de scriitoare este legată de principiul compensaţiei, pe care îl foloseşte pentru a explica anumite experienţe pe care cele trei prietene le trăiesc: „În fond, viaţa plăteşte fiecăruia după faptele lui, conchise Laura. Eu nu am profitat în niciun fel de nimeni. Dar cred că va veni o vreme când viaţa mă va răsplăti pentru tot comportamentul meu în relaţiile cu oamenii!", spune, la un moment dat; unul dintre personajele Vasilicăi Mitrea. Vasilica Mitrea nu este la prima apariţie editorială, ea lansând prima carte, „Ştiai că timpu-i colorat?", în 2007, tot la editura Nelinişti Metafizice.

(Cuget Liber, 19 ianuarie 2009, Violeta Pavelescu)

Ştiai că timpu-i colorat? – roman, Editura Nelinişti metafizice, Constanţa 2007

Cândva… prie*tene* – *r*oman, Editura Nelinişti metafizice, Constanţa 2008

Confesiunile Angelei – roman, Editura Nelinişti metafizice, Constanţa 2009

Vremuri, oameni şi… dest*ine, es*euri, Editura Vi rom, Constanţa 2010

Antologie jurnalistică, vol. I – O felie de viaţă, Ed. Vif,

Constanţa, 2012, publicistică

Antologie jurnalistică, vol. II – Locuri şi evenimente, Ed. Vif, Constanţa, 2013, publicistică

Jocul Destinului, roman, Editura Ex Ponto, Constanţa, 2013

Vremuri, oameni şi… dest*ine, es*euri, corectat şi adăugit, reeditat de Editura Imperium, cu sprijinul financiar al U.D.T.T.M.R. Constanţa, 2014.

Basarabia, pământ străbun – editura NeXTbook, Constanţa, 2014

Antologie jurnalistică, vol. III – Interviuri, cronici, reportaje, Editura NEXT – book, Constanţa 2014.

Monografia comunei Borcea – editura NeXTbook, Constanţa 2014

Vasilica MUREA, scriitoare, redactor la revista „DOBROGEA CULTURALĂ”, membră a Asociaţiei scriitorilor de limbă română din Québec, Canada; membră a mai multor asociaţii culturale. A primit multe premii şi diplome pentru activitatea sa literară.

ISBN 9781507829233

De aceeaşi autoare:

- ☐ ***Ştiai că timpu-i colorat?*** – roman, Editura Nelinişti metafizice, Constanţa 2007
- ☐ ***Cândva... prietene*** – roman, Editura Nelinişti metafizice, Constanţa 2008
- ☐ ***Confesiunile Angelei*** – roman, Editura Nelinişti metafizice, Constanţa 2009
- ☐ ***Vremuri, oameni şi... destine***, eseuri, Editura Virom, Constanţa 2010
- ☐ ***Antologie jurnalistică***, vol. I – O felie de viaţă, Ed. Vif, Constanţa, 2012, publicistică
- ☐ ***Antologie jurnalistică***, vol. II – Locuri şi evenimente, Ed. Vif, Constanţa, 2013, publicistică
- ☐ ***Jocul Destinului***, roman, Editura Ex Ponto, Constanţa, 2013
- ☐ ***Vremuri, oameni şi... destine***, eseuri, corectat şi adăugit, reeditat de Editura Imperium, cu sprijinul financiar al U.D.T.T.M.R. Constanţa, 2014.
- ☐ ***Basarabia, pământ străbun*** – editura NeXTbook, Constanţa, 2014
- ☐ **Antologie jurnalistică,** vol.III – Interviuri, cronici, reportaje, Editura NEXTbook, Constanţa 2014.
- ☐ **Monografia comunei Borcea** – editura NeXTbook, Constanţa 2014